

FILMSCRIPTS

WAT IS HET BESTE NIEUWS
DAT JE OOIT HEBT GEHOORD?

Te gebruiken bij voorbereiding eigen presentaties

INLEIDING

Zeven weken.

Ontdek wie Jezus is.

Ontdek waarom Hij kwam.

Ontdek wat het inhoudt om Hem te volgen.

Ontvang het Evangelie.

Vertel het Evangelie.

Eén leven. Waar gaat het om?

AFLEVERING 1

GOED NIEUWS

Wat is het mooiste dat u ooit heeft gezien?

Voor mij was dat waarschijnlijk de Tafelberg in Zuid-Afrika.

Ik bezocht mijn tweelingzus en ik ging met een paar vrienden in een kabeltram naar de top.

Ik weet nog dat ik de zon door de wolken heen zag breken om Kaapstad, 10.000 km onder ons, te verlichten. Het was zo adembenemend dat ons gesprek verstomde en we daar gewoon in stilte stonden.

Hoe zou dat voor u zijn?

En toen u zag wat u zag, vroeg u zich wellicht hetzelfde af als ik.

Welke kracht kon zulke schoonheid hebben geschapen dat een mens er van bewondering stil van wordt? Ontstond al deze schoonheid bij toeval?

Hoe kon het leven beginnen als er geen leven was om het te scheppen?

En als ik toch aanneem dat het allemaal volledig toeval was, waarom is er überhaupt iets hier?

Waarom is er iets in plaats van niets?

Dan zijn er de sterren, vele miljoenen kilometers boven ons.

Er zijn minstens 100 miljard sterren alleen al in ons melkwegstelsel,

en wetenschappers denken dat er ruim 100 miljard melkwegstelsels zijn in het universum.

Het zijn niet alleen de grootse dingen in het leven die opmerkelijk zijn.

Het geldt ook voor de kleinere dingen.

Er zit 120.000 km aan bloedvaten opgehoopt in ons lichaam, en minstens 50 triljoen cellen.

Als het DNA van een enkele cel zou worden uitgerekt, zou het bijna twee meter lang zijn.

Dus als al het DNA in de cellen van een enkel mens in een rechte lijn zou worden uitgerekt, zou het helemaal tot aan de maan reiken en weer terug, 8000 keer.

Je bent verbazingwekkend, en als je zoiets adembenemends ziet in een galerie of zoiets moois hoort op de radio, zou je je onmiddellijk afvragen: 'Wie heeft dat gemaakt?'

En als iemand je zou vertellen dat dat ongelooflijke kunstwerk of muziekstuk uit zichzelf was ontstaan, zonder iemand die het schiep, zou je dat dan geloven?

De Bijbel stelt zonder meer dat al deze natuurlijke schoonheid is bedoeld om ons op God te wijzen,

op Hem die dit buitengewone spectrum en de complexiteit schiep van het universum waarin we leven, en de lichamen die we bewonen.

Als jonge man had ik daar een groot probleem mee.

Terwijl ik het universum als iets fantastisch ervoer, gold dat zeker niet voor het christendom.

Ten eerste was het ongelooflijk saai.

Ik ging ongeveer een keer per maand naar de kerk, en als ik er was, zat ik daar gewoon de stenen in de muur te tellen.

Ten tweede zag ik niet in wat het nu met mij te maken had.

Ik kon niet opschieten met gelovige mensen en ik zag er het nut niet van in een 2000 jaar oud boek te lezen dat 3000 kilometer verderop was geschreven!

Het leek een stel regels die me vertelden hoe ik moest leven, en m'n leven was op zich best prettig, dus ik had ze niet nodig.

Ten derde, de belangrijkste reden, ik dacht dat het niet waar was.

Ik had geen probleem met Kerstmis en, je raadt het al, ook niet met Kerst-gewoontes, maar het christendom zelf was een sprookje. Ik zag het nooit als een realiteit.

Maar toen deed mijn broer iets dat mijn kijk op het christendom begon te veranderen. Hij opende de Bijbel en liet me de allereerste zin lezen van een boek dat Markus heette. Er stond: 'Het begin van het Evangelie van Jezus Christus.'

Hij zei me: 'Rico, jij snapt helemaal niet waar het christendom om draait. Je denkt dat het om kerken en regels draait, om niet zelf nadenken en zo min mogelijk lol beleven.'

'Maar', zo zei hij, 'dat is niet waar het om draait.

In de eerste zin van Markus staat dat het christendom om Christus draait.'

Hij legde uit dat het woord *Christus* niet Jezus' achternaam is. Het is een titel als *president* of *minister-president*, en het betekent: Gods gekozen Koning. Het woord *Christus* gebruiken was zeer gevaarlijk voor Markus want in de tijd dat hij het schreef, dichtte men Romeinse keizers goddelijke autoriteit toe.

Spreken over Jezus als Gods enige ware vertegenwoordiger op aarde was iets waarvoor je in het Colosseum werd gegooid om door wilde dieren te worden verscheurd.

Markus' bewering dat Jezus de Christus, Gods gekozen Koning, is tegenwoordig net zo controversieel.

Ik vraag me af wat u daar van vindt.

Toen wees mijn broer weer op de eerste zin in Markus: 'Het begin van het Evangelie over Jezus Christus.'

Hij zei: 'Rico, het christendom draait niet alleen om Jezus Christus, het is het Evangelie over Jezus Christus.

Het woord *Evangelie* betekent letterlijk: *goed nieuws*.

Maar dat doet het geen recht.

Het lijkt eerder op een aankondiging dat de oorlog eindelijk voorbij is.

Het is het nieuws waardoor mensen op straat dansen en volkomen vreemden omarmen. Zo goed is het.

Een ding dat wil ik nog zeggen voordat we samen Markus gaan verkennen is dit: Als u hoort wat u zo direct zult horen, als u niet vindt dat het het beste nieuws ooit is, kunt u er gerust van op aan dat u het niet heeft begrepen.

Het is heel makkelijk te missen.

Heeft u ooit door de drukste straat van een stad gelopen en een flyer aangeboden gekregen?

Je negeert hem, of neemt hem aan en negeert hem daarna, omdat je denkt dat je er weinig mee opschiet.

Een Londense krant heeft eens een experiment uitgevoerd.
Een man stond precies hier, net buiten het Oxford Circus metrostation en bood mensen een flyer aan
In de flyer werd gratis £5 aangeboden.
Je hoefde alleen de flyer aan de man terug te geven en hij zou je ter plekke uitbetalen.
Horden mensen liepen hem voorbij.
In drie uur tijd kwamen slechts elf mensen terug voor hun geld.
Ze dachten dat ze al wisten wat hij uitdeelde, dat ze er niks mee opschoten, dus ze namen niet de moeite hem aan te nemen, of om hem te lezen, of als ze hem toch lasen, weigerden ze simpelweg het te geloven.
Maak alstublieft niet dezelfde fout met het Evangelie van Markus.
Maak er tijd voor om het te lezen.
Kijk eens wat Markus over Jezus te zeggen heeft.
En als u dat doet, hoop ik dat u zult inzien waarom Markus Jezus als goed nieuws omschrijft.
Niemand weet wanneer Markus precies zijn Evangelie schreef, het was vermoedelijk tussen 45 en 60 n.Chr., ongeveer twintig jaar na Jezus' dood.
Markus werd geleid door een van Jezus' trouwste discipelen, Petrus, een man die ooggetuige was van ongelooflijke gebeurtenissen.
En ongelooflijk dat waren ze.
Al vanaf het begin van het Evangelie van Markus, gebeuren er vreemde dingen, bovennatuurlijke dingen.
En het gebeurde in die dagen dat Jezus kwam van Nazareth, in Galilea, en door Johannes werd gedoopt in de Jordaan.
En meteen toen Hij uit het water opkwam, zag Hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif op Zich neerdalen.
En er kwam een stem uit de hemelen: 'U bent Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.'
(Markus 1: 9-11)
De hemel barst open, de Heilige Geest daalt neer op Jezus, en God de Vader kondigt aan: 'U bent Mijn geliefde Zoon.'
Als u nu bij uzelf denkt: Nou, dit is volslagen maf, dan bent u niet de enige.
Markus vertelt ons dat mensen 2000 jaar geleden precies hetzelfde dachten, Jezus' naaste discipelen inclusief.
Wellicht hadden ze het moeten zien komen.
Eerder in Markus' Evangelie lezen we een 700 jaar oude voorspelling dat iemand die de HEER heette onderweg was. Met andere woorden: Bereid je voor. God is onderweg. Bereid de weg van de Heer voor.
De voorspelling verhaalt ook dat een boodschapper in de woestijn het volk zal vertellen dat de Heer in aantocht is.
Die boodschapper, volgens Markus hoofdstuk 1, was een man die Johannes de Doper heette.
Markus vertelt ons dat heel het Judese land en de inwoners van Jeruzalem naar hem uit liepen. (Markus 1:5)
Ze zochten hem op, omdat als God in aantocht was, ze klaar wilden zijn.

Ze wisten uit ervaring dat ze niet de mensen waren die ze wilden zijn, laat staan de mensen die God wilde dat ze waren.

Dus Johannes bood aan hen te dopen met water als een teken van schoongewassen worden, van vergeving.

Als de persoon in het water kopje onder ging, was dat een symbool van het oude zelf dat stierf.

En als ze uit het water werden opgetild, was dat een symbool van opstaan in een nieuw leven.

Maar Johannes weet dat wanneer de Heer zelf komt, Hij hun en ons zo veel méér zal aanbieden.

‘Na mij komt Hij Die sterker is dan ik, bij Wie ik het niet waard ben neer te bukken en Zijn sandalen los te maken. Ik heb u wel gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de Heilige Geest.’ (Markus 1:7-8)

Wat Johannes zegt is enorm opzienbarend.

Hij beweert dat Jezus Christus niet alleen volledige vergeving zal bieden aan allen die op Hem vertrouwen, Hij zal deze mensen ook vullen met Gods Heilige Geest, die hun levens radicaal zal veranderen.

Voor hen die weten dat ze niet de mensen zijn die ze willen zijn, laat staan de mensen die God wil dat ze zijn, is dit het beste, meest opmerkelijke nieuws ooit.

Maar is het waar?

Het is zeker waar dat waar Markus over spreekt niet hetgeen is wat mensen normaliter ervaren, en als Jezus slechts een gewone man is, dan is wat we hier lezen gewoonweg niet geloofwaardig.

Maar als, zoals Markus beweert, Jezus veel méér is dan dat, dan zal het ons niet verbazen dat er buitengewone dingen staan te gebeuren.

Dit is het begin van het goede nieuws dat Markus voor ons heeft.

God heeft Zich in de menselijke geschiedenis aan ons geopenbaard door Jezus Christus.

Als we naar Jezus kijken, verstomt al het giswerk jegens God.

Het goede nieuws, volgens Markus, is dat Jezus waarlijk de Christus is, Gods gekozen Koning.

Maar Markus is nog maar net begonnen...

AFLEVERING 2

IDENTITEIT

Kort geleden werd ik voor een lunch uitgenodigd en omdat ik iets te vroeg was, wachtte ik op de trap net buiten de eetkamer. Tegenover me stond een man, die ik vaag herkende, maar dacht er niet over na. Zoals de Engelsen dat doen, knikten we schaapachtig naar elkaar en stonden daar vijf minuten onbeholpen in volledige stilte. Dit duurde van 12.55 tot 1.00 uur. Enfin, om 1 uur kwam er een man de hoek om, keek naar de man naast me en zei: 'William, daar ben je, we zitten in de privé-eetkamer.' Het bleek prins William te zijn. Ik had vijf minuten met hem doorgebracht, een uitgelezen kans om een gesprek aan te knopen en ik had geen woord gezegd. Nu was mijn kans verkeken. Het had heel anders kunnen gaan. Ik beweert niet dat die vijf minuten mijn leven zouden veranderen, en ik vermoed niet dat we vrienden voor het leven waren geworden, maar ik weet dat het gesprek me nog lang zou hebben kunnen heugen. Helaas zag ik slechts een knappe, goed geklede jongeman van 25 met uitdunnend blond haar. Ik zag mijn toekomstige koning niet. In Williams geval maakt het missen van zijn identiteit niet zo veel uit. Ik miste de kans op een gesprek dat ik nooit weer zou voeren en hij, zo men wil, ook. Maar daar is alles mee gezegd. Soms is iemands identiteit juist inschatten van groot belang. Want als we de identiteit van Jezus fout inschatten, zullen we op volkomen verkeerde wijze met Hem omgaan of Hem zelfs volledig negeren. Het miskennen van de identiteit van deze Koning zou rampzalig zijn. Daarom voorziet Markus ons van het benodigde historische bewijs zodat we de ware Jezus kunnen herkennen. Bewijs dat direct afkomstig is van ooggetuigen, mensen die jaren in Jezus' nabijheid doorbrachten. We gaan vijf bewijzen bekijken waarmee Markus Jezus' identiteit onthult. Markus wil dat we begrijpen, door Jezus' macht en gezag te tonen, dat Jezus echt het recht heeft de touwtjes in handen te hebben, dat Hij waarlijk Gods gekozen Koning is. Ons eerste bewijsstuk gaat over Jezus' kracht en gezag om les te geven. Markus geeft een voorbeeld in hoofdstuk 1, vers 21 en 22. 'En zij kwamen in Kapernaüm; en op de sabbat ging Hij meteen naar de synagoge en gaf Hij onderwijs.'

En ze stonden versteld van Zijn onderricht, want Hij onderwees hun niet zoals de schriftgeleerden.

(Markus 1:21-22)

Wat Jezus onderscheidde van de andere leraren was de manier waarop Hij les gaf.

De rechtsgeleerden kwamen niet met eigen lesstof aanzetten.

Ze vertrouwden op de leraren van het verleden en gaven slechts hun mening over wat anderen hadden gezegd.

Jezus was heel anders.

Hij hoefde niet te bouwen op andermans gezag. Hij maakte aanspraak op eigen gezag en je kunt zien welk effect dit op mensen had.

We lezen dat ze 'versteld stonden' over Zijn woorden en zich afvroegen: Wat is dit?

Wat voor een nieuwe leer is dit? (Markus 1:27)

Deze jongeman, met nauwelijks enige opleiding, gaf briljante antwoorden op vragen die zelfs de meest wijze leraren versteld deden staan.

Dus Hij kon lesgeven, maar hield Hij Zich aan Zijn eigen lessen?

Dit was het eerste wat mij in Jezus aantrok.

Op mijn zestiende begon ik een dagboek bij te houden. Ik vond mezelf zo'n topgozer dat ik het de wereld was verschuldigd om de details van mijn leven vast te leggen.

Wat ik zag toen ik keek naar wat ik had geschreven was mijn eigen egoïsme.

Er was zo'n tegenstelling tussen de wijze waarop ik mezelf presenteerde in mijn dagboek en de manier waarop ik daadwerkelijk leefde.

Maar Jezus was geen hypocriet. Hij leerde bijvoorbeeld: 'Hebt uw vijanden lief; doet wel degenen, die u haten.'

Later, toen Hij werd omgebracht, bad Hij voor Zijn beulen: 'Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.'

Dat noem ik: doen wat je anderen leert.

Maar Jezus was niet alleen een leraar.

Ons tweede bewijsstuk toont dat Jezus kracht en gezag had over ziekten.

Eén voorbeeld komt uit Markus hoofdstuk 1, vers 29 tot en met 31.

'En toen zij uit de synagoge gegaan waren, gingen zij naar het huis van Simon en Andreas, met Jakobus en Johannes. En de schoonmoeder van Simon lag met koorts op bed en zij spraken meteen met Hem over haar. Hij ging naar haar toe, pakte haar hand en richtte haar op... (Markus 1:29-31) en meteen verliet de koorts haar; en zij diende hen.' (Markus 1:31)

Hier demonstreert Jezus dat Hij ziekte de baas is.

De koorts verdwijnt na een enkele aanraking.

En dit incident staat niet op zichzelf.

Drie verzen later, in vers 34, lezen we dat Jezus drommen zieke mensen genas.

Korte tijd later, zoekt een melaatse man Hem op.

Deze ziekte was zo afschuwelijk dat niemand in de buurt kwam van mensen die eraan leden.

Vol medelijden raakt Jezus met Zijn hand de man aan en Zijn aanraking geneest hem direct.

Markus vertelt ook dat Jezus mensen niet alleen genas van fysiek lijden maar ook van geestelijk lijden en demonische onderdrukking.

Als we bij vers 12 van hoofdstuk 2 zijn, is iedereen verbaasd en zegt:

'Wij hebben nog nooit zoiets gezien.'

Zoals u kunt verwachten, bleef iemand met zulke krachten niet onopgemerkt.

Josephus bijvoorbeeld, een historicus uit Jezus' tijd, en geen christen, noemde Jezus een *verrichter van wonderlijke daden*.

Ook al was men het niet eens over de oorsprong ervan, niemand, ook Jezus' vijanden niet, trok Zijn kracht in twijfel.

Ten derde, iets dat wellicht nog verbazingwekkender is, zien we dat Jezus kracht en gezag heeft over de natuur.

Jezus en Zijn discipelen varen in een boot op het meer van Galilea, en dit gebeurt er in hoofdstuk 4, vers 37 tot 39:

'En er stak een harde stormwind op en de golven sloegen over in het schip, zodat het al volliep.

En Hij lag in het achterschip te slapen op een hoofdkussen; en zij wekten Hem en zeiden tegen Hem: 'Meester, bekommert U Zich er niet om dat wij vergaan?'

En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zei: "Zwijg, wees stil."

En de wind ging liggen en er kwam een grote stilte.' (Markus 4:37-39)

De vertaling van het Griekse woord voor harde stormwind betekent eigenlijk: wervelwind.

Als het bootje bijna door golven wordt weggespoeld, zijn Jezus' discipelen, waaronder een aantal geharde vissers, ervan overtuigd dat ze zullen sterven.

In hun angst waken ze Jezus.

Jezus staat op, spreekt een paar woorden en onmiddellijk wordt alles volkomen stil.

De discipelen stellen een vraag waarmee wij misschien ook zitten.

'Wie is Deze toch, dat zelfs de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?' (Markus 4:41)

Echter, in het volgende hoofdstuk, zijn de discipelen getuige van iets nog veel wonderbaarlijker.

Ze zijn er getuige van dat Jezus zelfs de dood de baas is.

Dat is ons vierde bewijsstuk omtrent Jezus' identiteit en het staat in Markus, hoofdstuk 5.

'En toen Jezus opnieuw in het schip naar de overkant gevaren was, verzamelde zich een grote menigte bij Hem; en Hij was bij de zee. En zie, er kwam een van de hoofden van de synagoge, wiens naam Jairus was en toen hij Hem zag, wierp hij zich neer aan Zijn voeten en smeekte Hem: "Mijn dochttertje ligt op sterven; ik smeed U dat U de handen op haar legt, zodat zij behouden wordt en zal leven." (Markus 5:21-23)

Hier hebben we een leider van de synagoge, genaamd Jairus, die gekweld is omdat hij machteloos moet toezien hoe zijn dochter sterft.

Stelt u zich eens voor hoe wanhopig en machteloos u zich zou voelen als uw eigen kind stervende was.

Die emotionele intensiteit bedoel ik.

Ik werd pas op mijn 16e met de dood geconfronteerd.

Toen kwam mijn peetvader plots te overlijden toen hij zijn evenwicht verloor op een klifpad.

Toen ondervond ik aan den lijve hoe pijnlijk de dood is, vooral omdat hij relaties verbreekt met onze dierbaren en liefdevolle relaties zijn dun gezaaid.

Ik weet nog dat ik eens rouwpost ontving waarop stond: 'Degenen die wij liefhadden verlaten ons nooit echt.'

Dat is een leugen.

Dat is juist het probleem. Ze verlaten ons wel en we missen hen vreselijk.
 'Er kwamen enigen van het huis van het hoofd van de synagoge, die zeiden:
 "Uw dochter is gestorven, waarom valt u de meester nog lastig?"
 En zodra Jezus het woord gehoord had dat er gesproken werd, zei Hij:
 "Wees niet bevreesd, geloof alleen." (Markus 5:35-36)
 Welke man is nu in staat om tegen een rouwende vader te zeggen:
 'Wees niet bevreesd, geloof alleen'?

Het is of de stem van een man die volkomen verwaasd is,
 of de stem van iemand die volledig overtuigd is van zijn eigen kracht.
 Je moet wel heel zeker van jezelf zijn om dat te zeggen tegen een man die
 zojuist zijn dochter heeft verloren.
 'En Hij liet niemand toe Hem te volgen dan Petrus, Jakobus en Johannes,
 de broer van Jakobus.
 En Hij kwam bij het huis van het hoofd van de synagoge en zag de opschudding
 en hen die luid huilden en jammerden.
 En toen Hij naar binnen gegaan was, zei Hij tegen hen: "Waarom maakt u misbaar
 en huilt u? 't Kind is niet gestorven, het slaapt."
 Zij lachten Hem echter uit, maar Hij stuurde hen allen weg, nam de vader en de
 moeder van het kind en hen die bij Hem waren, mee en ging het vertrek binnen.
 En Hij pakte de hand van het kind en zei tegen haar: "Talitha, koemi." Dat is vertaald:
 "Meisje (Ik zeg je), sta op."
 En meteen stond het meisje op en het liep, want het was twaalf jaar;
 en zij waren geheel buiten zichzelf.'
 (Markus 5:37-42)
 Nou, dat zou u ook zijn, nietwaar?
 Jezus zegt hem dat het meisje niet gestorven is, maar alleen slaapt.
 Dan haalt Hij Zijn hand van het lijk af en zegt: 'Sta op,' en de vader wordt herenigd
 met zijn dochter die hij voorgoed kwijt dacht te zijn.
 De boodschap is duidelijk.
 Jezus laat net zo makkelijk iemand uit de dood opstaan als dat wij iemand wekken die
 slaapt.
 Als dit een Man is die kracht en gezag heeft over de dood, zou het waanzin zijn Hem te
 negeren en te zeggen: 'Dit interesseert me niet', of: 'Dit is saai', of: 'Dat mag jij dan wel
 geloven.'
 Op een dag gaan u en ik dood.
 Na het bewijs dat we zojuist zagen, moeten we ons deze vraag stellen:
 Kan ik Jezus vertrouwen in mijn eigen dood?
 Maar ik moet zeggen dat *Wees stil* en *Sta op* niet de meest buitengewone dingen zijn
 die Jezus in Markus zegt.
 Daarvoor moeten we naar ons laatste bewijsstuk in hoofdstuk 2, vers 1 tot en met 5.
 'En na enkele dagen kwam Hij opnieuw in Kapernaüm; en men hoorde dat Hij thuis was.
 En meteen verzamelden zich daar velen, zodat zelfs de ruimte bij de deur hen niet meer
 kon bevatten; en Hij sprak het Woord tot hen.
 Er kwamen ook enigen naar Hem toe die een verlamde brachten, door vier mannen
 gedragen. En omdat zij niet bij Hem konden komen vanwege de menigte, verwijderden
 zij de dakbedekking boven de plaats waar Hij was; en nadat zij het dak opengebroken

hadden, lieten zij de ligmat waarop de verlamde lag, neer.

En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde:

“Zoon, uw zonden zijn u vergeven.”

Deze woorden zijn toch echt buitengewoon.

Dit is een man die vermoedelijk van zijn verlamming wil worden genezen en

Jezus wil hem van zijn zonden verlossen.

Waarom zou Jezus denken dat zonde een urgentere zaak was dan de verlamming van deze man?

Om dat te begrijpen, moeten we nagaan wat men in de Bijbel bedoelt met het woord *zonde*.

Onlangs stond er een artikel in een krant over de zeven hoofdzonden

en de schrijver zei het volgende: ‘In deze tijd heeft zonde zijn scherpe kantjes verloren.

Een beetje zondigen wordt veeleer gezien als een stout zijn van volwassenen,

het soort gedrag dat het systeem een opwindende kick geeft.’

Zo denken velen tegenwoordig over zonde.

Het stelt niet veel voor, zijdelings wat lol beleven.

Maar de Bijbel stelt dat er niks leuks is aan zonde.

Jezus leerde dat zonde het grootste probleem is van de mens.

Het is niet verlamming, het broekaseffect, terrorisme, een natuurramp, of armoede,

niet gebrek aan onderwijs, of spirituele verlichting, maar zonde.

Zonde is niet stoute dingen doen. Niet zomaar luiheid of wat dan ook.

Volgens de Bijbel is zonde het negeren van onze Schepper in de wereld die Hij heeft gemaakt.

Zoals we weten, is het negeren van andere mensen al schadelijk genoeg voor ons en hen.

En leven zonder te letten op Hem die ons schiep en adem geeft, is nog veel schadelijker.

Want als ik op sta op mijn onafhankelijkheid van Hem die mij schiep, en mijn leven draagt,

zal dat tot de dood leiden. Niet alleen hier, maar eeuwige dood, in de Bijbel omschreven als de hel.

Dus daarom schenkt Jezus aandacht aan het probleem van zijn zonde.

Wat Jezus hier beweert, is dat Hij de kracht en gezag heeft om zonde te vergeven.

U kunt zien hoe verbazingwekkend dit is als je kijkt naar de wijze waarop de religieuze leiders reageerden.

‘En er zaten daar enigen van de schriftgeleerden, en die overlegden in hun hart: Waarom spreekt Deze op die manier godslasteringen? Wie kan zonden vergeven dan God alleen?’

(Markus 2:6-7)

Ze vinden het niet erg als men een verlamde een zondaar noemt, ze weten dat iedereen een zondaar is.

Ze zijn het niet eens met Jezus’ bewering dat Hij zonden kan vergeven.

Als zonde het negeren van God is in de wereld die Hij heeft gemaakt, dan heeft alleen God het gezag dit te vergeven.

Immers, als wij iemand kwaad doen, dan heeft alleen de benadeelde het recht ons te vergeven.

In dit geval is God Zelf de benadeelde.

De vraag is: Heeft Jezus werkelijk het gezag om zonden te vergeven?

Heeft Hij werkelijk het recht Zich met God de Almachtige gelijk te stellen?

Of spot Jezus met God, zoals de religieuze leiders stilletjes bij zichzelf denken?

Om deze vraag te beantwoorden, doet Jezus iets verbazingwekkends.

'En Jezus, Die meteen in Zijn geest onderkende dat zij zo bij zichzelf overlegden, zei tegen hen: "Waarom overlegt u deze dingen in uw hart? Wat is makkelijker, tegen de verlamde te zeggen: "de zonden zijn u vergeven", of te zeggen: "Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen?"

"Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven:

Ik zeg u: Sta op, neem uw ligmat op en ga naar uw huis."

En hij stond meteen op, en nadat hij de ligmat opgenomen had, ging hij voor het oog van allen naar

buiten, zodat zij allen buiten zichzelf waren en God verheelijkten en zeiden:

"Wij hebben nog nooit zoiets gezien. " (Markus 2:8-12)

Om Zijn claim op het bezit van Gods gezag te illustreren, geneest Jezus onmiddellijk de verlamming van de man met een paar woorden.

Het genezen is geen doel op zich. Hij doet het niet met flair, alsof Hij goocheltrucs uitvoert in het circus.

Nee, Hij geneest deze man en talloze anderen om ons Zijn ware identiteit te laten zien.

Hij handelt overduidelijk vanuit Gods gezag en Gods kracht en verwacht van ons de overduidelijke conclusie te trekken.

Markus toont ons keer op keer dat Jezus niet alleen beweert Gods gezag te hebben, maar ook dat Hij de kracht van God toont als Hij les geeft, de zieken geneest, een storm kalmeert, de doden opwekt en zonden vergeeft.

Hij treedt op in Gods wereld met Gods gezag.

Natuurlijk doet het ertoe als Jezus daadwerkelijk Gods Zoon is.

Het wordt heel persoonlijk.

Herken ik wie Hij is?

Zal ik naar Hem luisteren als mijn leraar?

Kan ik erkennen dat Hij volledige controle heeft over de omstandigheden van mijn leven?

Over ziekte? Over de natuur? Zelfs over mijn eigen dood?

Kan ik inzien dat Hij de enige is met de kracht en gezag me mijn zonden te vergeven of ze onvergeven te laten?

Zal ik Hem nu herkennen nu ik die mogelijkheid heb?

Of zal ik Hem later herkennen, als het te laat is?

AFLEVERING 3

ZONDE

Toen ik in 1991 ging studeren, werd ik lid van een rugbyclub. Het was heel competitief, dus kreeg ik een streng zomertrainingsschema, dat onmiddellijk in de prullenbak belandde. Toen het eenmaal september was ging ik naar de club voor testen en training. Ik voelde me behoorlijk zeker.

Toen ik daar aankwam, waren alle jongens heel stil, wat ongebruikelijk was.

Toen kwam opeens de trainer binnen en zei: 'Goed, we beginnen met de piepjestest.'

De piepjestest is een test waarin je 20 meter heen en weer rent op het signaal van een piepje dat steeds sneller gaat. Je rent tot je erbij neervalt.

Dat duurde in mijn geval niet al te lang. Ik was de tweede die moest stoppen, ik zakte ineen en was misselijk.

Daarna moesten we ons bovenlichaam ontbloten voor de zogeheten vettest.

Zullen we dit stuk maar aan de verbeelding overlaten?

In de vettest wordt je vetpercentage gemeten met een apparaat dat in je huid knijpt over je hele lichaam. Het bleek dat er maar een ander persoon was die een nog hoger percentage lichaamsvet had dan ik. We werden goede vrienden. Dikke vrienden, eigenlijk. De resultaten van deze test werden genoteerd en bekendgemaakt en het was uiterst vernederend.

Toen uiteindelijk alle tests waren afgenomen, riep de trainer ons bijeen en zei: 'Het is niet prettig, maar we zijn tenminste tijdens de training achter de waarheid gekomen voordat de echte vragen tijdens een wedstrijd gesteld worden.'

Soms ervaren we dingen in ons leven die ons met onze neus op de feiten drukken, dingen die ons lootstellen op uiterst onprettige wijze.

Maar zoals onze trainer zei: het is beter achter de waarheid te komen als we nog tijd hebben er iets aan te doen.

We hebben al verkend wie Jezus is. De vraag is nu: Waarom kwam Jezus?

Wilde Hij vrede op aarde stichten? Was het om ziekten te genezen en een einde aan het lijden te maken? Wilde Hij de maatschappij veranderen en ons een voorbeeld geven van hoe we moeten leven?

Volgens Markus zit er in elk van deze opties een element van waarheid, maar waren dat niet de belangrijkste redenen dat Jezus kwam.

Als we naar de wereld kijken, is er zoveel om ons over te verwonderen, maar wie kan oprecht zeggen dat alles op aarde goed is?

De schattingen variëren, maar de geschiedenis van de 20e eeuw, suggereert dat tenminste 100 miljoen mensen op gewelddadige wijze werden omgebracht in die eeuw, dat zijn 2400 doden door geweld per dag.

De vraag is: waarom is de wereld zo?

Jezus vertelt ons de vervelende waarheid in Markus, Hij houdt vol dat de reden dat er iets mis is met de wereld is omdat er iets mis is met ons.

Stelt u zich eens een grote open galerie voor. Uw levensverhaal wordt aan de hele wereld tentoongesteld. Het is een complete en waarheidsgetrouwe weergave, niet alleen van alles wat u heeft gezegd en gedaan, maar ook van elke gedachte die u ooit te binnenschoot. Niets wordt weggelaten. Alles is er en iedereen kan het zien.

Er is vast veel waar u betrekkelijk trots op bent: liefdevolle relaties, grote successen, goede daden, momenten van vrijgevigheid, wellicht een bloeiende carrière.

Maar er zouden ook duizenden dingen zijn die u buiten de publieke belangstelling wilt houden.

Welk stuk van de muur zou u het liefst willen bedekken?

Wellicht is het iets dat niemand weet, zelfs uw beste vriend(in) niet.

Het zijn niet alleen onze woorden, daden en gedachten die problematisch zijn.

Het zijn de dingen die we hadden moeten doen en de woorden die we hadden moeten uitspreken.

Als mijn leven op die muren stond, zou het een nachtmerrie zijn. Ik zou het vreselijk vinden als mijn leven te kijk zou staan.

Ik zou me diep schamen. Ik zou mensen niet recht in de ogen kunnen kijken.

Zou u het, eerlijk gezegd, wel kunnen?

Wat is nu het probleem? Waarom schamen we ons voor veel dingen?

Jezus geeft ons het antwoord in Markus hoofdstuk 7.

'Wat de mens uitkomt, dat verontreinigt de mens. Want van binnenuit, uit het hart van de mensen, komen kwade overwegingen voort, Alle overspel, ontucht, moord, diefstal, hebzucht, allerlei kwaadaardigheid, bedrog, losbandigheid, afgunst, lastering, hoogmoed, dwaasheid; al deze slechte dingen komen van binnenuit en verontreinigen de mens.'

(Markus 7:20-23)

Dus als we naar de wereld kijken en zien wat er allemaal mis mee is, wijzen we instinctief de vinger naar anderen.

Maar Jezus zegt dat het probleem veel dichterbij huis ligt. De reden dat de wereld niet is zoals die zou moeten zijn, is omdat wij niet zijn zoals wij zouden moeten zijn.

Als we alle kwaad in de wereld zouden herleiden tot de bron, zo zegt Jezus, zouden we eindigen in het hart van de mens.

Voor de mensen in Jezus' tijd, was het hart niet slechts een pomp die bloed door het lichaam stuwde,

het werd gezien als de zetel van de menselijke persoonlijkheid. Het was de ware jij.

Waarom is het moeilijk goede relaties in stand te houden?

Waarom kwetsen we hen van wie we het meest houden?

Waarom kunnen we niet automatisch het juiste doen?

Waarom worden we zo vaak verleid om het verkeerde te doen?

Omdat elk van ons een hartprobleem heeft.

Helaas eindigen daar volgens Jezus onze problemen niet.

Het is niet alleen dat we elkaar en de wereld op beschamende wijze behandelen.

We behandelen God ook zo.

In Markus hoofdstuk 12 vertelt Jezus ons hoe we tegenover God moeten staan:

'U zult de Heere uw God liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel, en met heel uw verstand en met heel uw kracht.' (Markus 12:30)

Jezus noemt dit het belangrijkste gebod, en met een goede reden. Als God ons heeft gemaakt en ons draagt en ons alle dingen geeft waaraan wij plezier beleven, hoe moeten wij Hem dan beantwoorden?

Jezus zegt het ons. We moeten God liefhebben met heel ons hart, ziel, verstand en kracht. Het angstaanjagende woord is *heel*.

Het betekent dat geen enkel deel van ons leven voor God achtergehouden mag worden. Hem moet alles toekomen.

Maar dat is niet onze hartslag. We bepalen zelf wat we met ons hart, ziel, verstand en kracht doen.

We geven ons hart aan veel dingen, maar niet aan onze Schepper.

We kennen Zijn geboden amper, laat staan dat we die naleven.

We gaan relaties aan met anderen, maar negeren die relatie waarvoor we allereerst zijn geschapen.

In plaats van God lief te hebben, leven we alsof we zelf God zijn en dat noemt men in de Bijbel zonde.

Waarom kwam Jezus dan?

Volgens het Evangelie van Markus, kwam Jezus onze hartkwaal genezen, het probleem van onze zonde.

Dit gebeurt er in Markus hoofdstuk 2, verzen 15 tot en met 17.

'Toen Hij in Levi's huis aanlag, lagen er ook vele tollenaars en zondaars met Jezus en zijn discipelen aan, want zij waren met velen en waren Hem gevolgd.

Toen de schriftgeleerden en de Farizeeën Hem zagen eten met tollenaars en zondaars, zeiden ze tegen Zijn discipelen: "Waarom eet en drinkt Hij met de tollenaars en zondaars?"

En toen Jezus dat hoorde,

zei Hij tegen hen: "Wie gezond zijn, hebben geen dokter nodig, maar wie ziek zijn.

Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars."

(Markus 2:15-17)

Kijk eens hoe gespannen deze mensen zijn bij Jezus.

Men noemt hen Farizeeën en schriftgeleerden en zij vormden het religieuze establishment.

Ze waren altijd in de synagoge, altijd aan het bidden, probeerden altijd het juiste te doen.

En ze zijn hier woedend omdat Jezus tijd doorbrengt met alle mensen waar zij graag op neerkijken,

vooral tollenaars, die gehaat waren omdat ze samenwerkten met de Romeinse bezetters.

Maar het schokkende, zowel voor ons als voor religieuze mensen uit die tijd, is Jezus' bewering in vers 17: 'Wie gezond zijn, hebben geen dokter nodig, maar wie ziek zijn.

Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.'

Jezus weet dat, als we naar onze wereld kijken en de gesteldheid van onze harten, niemand glashard kan

beweren dat hij rechtvaardig is.

Niemand is het gelukt God lief te hebben met heel zijn hart, heel zijn ziel,

heel zijn verstand en al zijn kracht.

Als we zo konden leven, had Hij überhaupt niet hoeven komen.

'Nee,' zegt Jezus, 'Ik kom niet om hen te roepen die goed denken te zijn, die denken

dat ze zich nergens voor hoeven schamen. Ik kom voor mensen die kunnen zien wat er

in hun harten speelt, mensen die beseffen dat ze genezing nodig hebben.'

Als dat voor u geldt, hoop ik dat u gaat inzien waarom Markus Jezus omschrijft als goed nieuws.

De kwalificatie om naar Jezus te gaan, is niet: Ben je goed genoeg? Maar:

Ben je slecht genoeg?

Hij komt voor mensen die beseffen dat ze slecht zijn, niet voor mensen die denken dat ze goed zijn.

Dat is de ware reden dat Jezus kwam.

Is het niet ironisch dat deze religieuze mensen die denken dat hun harten volkomen acceptabel zijn voor God juist degenen zijn die uiteindelijk samenzweren om Jezus te vermoorden?

Dus zegt Jezus: 'Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.'

Maar waarom voelde Jezus de behoefte om zondaars tot zich te roepen?

Voor het antwoord op die vraag, moeten we kijken naar de meest verontrustende verzen in Markus, hoofdstuk 9, verzen 43 tot en met 48.

Hier vertelt Jezus ons hoe ernstig onze hartkwaal eigenlijk is.

'Als uw hand u doet struikelen, hak hem dan af; het is beter voor u verminkt het leven in te gaan dan met twee handen heen te gaan in de hel, in het onuitblusbare vuur.

En als uw voet u doet struikelen, hak hem dan af; het is beter voor u kreupel het leven in te gaan, dan met twee voeten geworpen te worden in de hel.

En als uw oog u doet struikelen, werp het dan uit; het is beter voor u met één oog het Koninkrijk van God in te gaan, dan met twee ogen in het helse vuur geworpen te worden waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt.' (Markus 9:43-48)

Toen ik in Australië op bezoek was bij een vriend bracht hij me naar een strandje bij Botany Bay en ik besloot om een duik te nemen. Ik deed net mijn shirt uit toen hij zei:

'Wat ben je aan het doen?'

Ik zei: 'Ik ga een eindje zwemmen.'

Hij zei: 'Zie je die borden niet?'

Gevaarlijk!

Zwemmen verboden.

Ik zei: 'Stel je niet zo aan, mij gebeurt niks.'

Hij zei: 'Luister, maatje, 200 Australiërs zijn door haaien gedood. Je moet beslissen of die borden er zijn om je te redden of om je lol te bederven. Je bent volwassen. Beslis zelf.'

Vervolgens liep hij het strand af.

Als we Jezus' woorden over de hel horen, moeten we ons afvragen:

waarom zou Hij dat zeggen?

Probeert Hij ons te manipuleren, ons bang te maken, zodat Hij ons onder de duim kan houden?

Of geeft Hij een liefdevolle waarschuwing af?

Gevaarlijk!

Zwemmen verboden.

Als ik naar Jezus' leven kijk en hoe Hij mensen behandelde, zie ik de meest liefdevolle Man die ooit leefde. Zelfs van mensen die door de rest van de wereld werden afgewezen hield Hij zielsveel.

De reden dat Jezus ons waarschuwt voor de hel, is omdat Hij van ons houdt en niet wil dat we daarheen gaan.

Hij weet dat als we ons hele leven God afwijzen, dat God dan uiteindelijk het recht heeft ons af te wijzen.

Hij weet dat onze zonde, als deze onbehandeld blijft, ons naar een plaats van onvoorstelbaar en oneindig lijden zal brengen.

Hij waarschuwt ons omdat Hij van ons houdt. Maar dit is het probleem. Jezus geeft ons geen geneesmiddel voor onze zonden als hij spreekt over het afhakken van handen en voeten of het uitsteken van ogen.

Zelfs al zouden we dat doen, het mes zou nooit diep genoeg snijden. Het zou nooit het hart van het menselijk probleem bereiken, het probleem van het menselijke hart.

De naakte realiteit is dat onze harten smachten naar een geneesmiddel en wat we ook doen, zoals de geschiedenis ons leert, we kunnen het niet zelf genezen.

Dat is de reden dat Jezus kwam.

Al had ik nog zo'n hekel aan de vettest en de piepjestest, het was beter dat ik tijdens de training niet fit bleek te zijn, dan voor het oog van toeschouwers in een belangrijke wedstrijd.

Op dezelfde manier toont Jezus ons hoe we echt zijn, zodat we op Hem kunnen reageren nu we nog tijd hebben.

We zullen nooit begrijpen waarom Jezus kwam totdat we de realiteit in onze eigen harten zien.

En als we dat niet zien, gaan we door het leven zonder te beseffen dat we eigenlijk in groot gevaar verkeren.

AFLEVERING 4

HET KRUIS

Soms is er een wereld van verschil tussen hoe de dingen lijken en zoals ze echt zijn. Twintig minuten voor middernacht op zondag 14 april 1912. Reizigers op de bovendekken van de Titanic voelden drie kleine schokken toen het schip tegen een ijsberg botste. De meeste mensen namen er geen notitie van. Sommigen pakten zelfs ijs op dat op het dek was gevallen en maakten er sneeuwballen van. Benedendekszag alles er echter heel anders uit. De romp van het schip was op drie plaatsen ineengezakt. Klinknagels lieten los onder de waterlijn. Plots lag de Titanic opgevouwen in de Atlantische Oceaan. Binnen drie uur was het schip dat onzinkbaar werd geacht, volledig verzwolgen door de zee, samen met 1598 passagiers. De vraag is: wat zien we als we naar onszelf kijken? Zien we alleen het bovendek, hoe we er aan de oppervlakte uitzien? Of kunnen we zien wat er zich diep binnen ons afspeelt? U vraagt zich misschien af waarom het kruis het symbool van het Christendom is. Waarom zouden volgelingen van Christus aan Zijn dood herinnerd willen worden, nog wel een dood die zo gruwelijk en pijnlijk was? Maar we kunnen Jezus' dood op een andere wijze bezien. Niet als een tragische verspilling van leven... Maar als een redding. Als het probleem diep in ons hart zo ernstig is als Jezus beweert, dan wordt het kruis plotseling ongelooflijk kostbaar. Omdat die twee stukken hout onze enige reddingsboot zijn. Anders dan wat je in biografieën wel leest over sterfprocessen, ging Jezus vrijwillig en met opzet Zijn dood tegemoet. Hij kwam in feite om vermoord te worden en dat wist Hij. Dit zegt Markus over Jezus in hoofdstuk 8, vers 31, en met de uitdrukking *Mensenzoon* bedoelt Jezus Zichzelf. 'Hij begon hun te onderwijzen dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en na drie dagen opstaan.' (Markus 8:31) Jezus leerde Zijn volgelingen dus dat Hij gedood moest worden. En Hij vertelt ons waarom, in Markus hoofdstuk 10, vers 45.

'Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen.' (Markus 10:45)

Om te begrijpen wat dat precies betekent, moeten we een verslag van Jezus' dood lezen.

'Ze brachten Hem naar de plaats Golgotha, dat is vertaald: Schedelplaats.

En zij gaven Hem met mirre gemengde wijn te drinken, maar Hij nam die niet.

En toen zij Hem gekruisigd hadden, verdeelden zij Zijn kleren: door het lot te werpen, bepaalden zij

wat ieder ervan nemen zou. Het was het derde uur en zij kruisigden Hem.

Het opschrift met Zijn beschuldiging was boven Hem geschreven: De koning van de Joden.

En zij kruisigden met Hem twee misdadigers, een aan Zijn rechter- en een aan Zijn linkerzijde.

De voorbijgangers lasterden Hem en schudden hun hoofd en zeiden: "Ha! U die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, verlos Uzelf en kom van het kruis af!"

En evenzo spotten ook de overpriesters samen met de schriftgeleerden onder elkaar en zeiden: "Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen. Laat de Christus, de Koning van Israël, nu van het kruis afkomen, opdat wij het zien en gaan geloven."

Ook zij die met Hem gekruisigd waren, smaadden Hem. En toen het 6e uur gekomen was, kwam er duisternis over heel de aarde, tot het negende uur toe. En op het negende uur riep Jezus met luide stem: "Eloï, Eloï, lama sabachthani."

Dat is vertaald: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?"

Sommige van hen die daarbij stonden en dit hoorden, zeiden:

"Zie, Hij roept Elia."

En er snelde iemand toe, vulde een spons met zure wijn stak die op een rietstok en gaf Hem te drinken, en hij zei: "Houd op, laten wij zien of Elia komt om Hem er af te nemen."

En roepend met luide stem gaf Jezus de geest.

Het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden.

En de hoofdman over honderd die daarbij stond, tegenover Hem, en zag dat Hij zo roepend de geest gegeven had, zei: "Werkelijk, deze Mens was Gods Zoon!"

(Markus 15:22-39)

Toen het zesde uur aangebroken was, werd het donker tot aan het negende uur.

Markus telt volgens de Joodse tijdrekening, dus het zesde uur zou midden op de dag zijn.

Op het moment dat de zon het felst zou moeten schijnen, viel de duisternis in.

Dit alles vond plaats tijdens het Joodse Pesach-feest, een festival dat tijdens de volle maan werd gehouden.

Dus de duisternis waar Markus over vertelt, is geen zonsverduistering. Er gebeurt hier iets anders.

Keer op keer staat het licht in de Bijbel symbool voor Gods gunst, terwijl duisternis staat voor

Gods woede en oordeel.

Er gebeurt iets bovennatuurlijks aan het kruis en de duidelijke boodschap is dat God kwaad is.

We zouden dit niet begrijpen als we Gods woede zien als iets dat onvoorspelbaar en wild is, het gevolg van een kort lontje. Sommigen van ons hebben die woede in onszelf gezien, in vrienden en naaste verwanten, en we weten hoe vreselijk die is.

Maar zo is Gods woede niet.

Het is Zijn kalme, gecontroleerde, persoonlijke haat jegens al wat verkeerd is.

Wandaden doen ertoe voor God, of we ze nu zelf anderen hebben aangedaan of als ze ons zijn aangedaan, en sommigen van ons zijn vreselijk behandeld in ons leven. God geeft daar om. Omdat Hij een God van liefde en een God van rechtvaardigheid is, kan Hij onrecht niet gewoonweg negeren alsof het er niet toe doet.

Wij geven uiteindelijk om het onrecht in de wereld. Zouden we van onze liefhebbende Schepper minder verwachten?

Dus, toen Jezus aan het kruis stierf, kwam er duisternis over heel het land.

God bestrafte in Zijn boosheid de zonde.

Luister naar Jezus' woorden in hoofdstuk 15, vers 34.

'En op het negende uur riep Jezus met luide stem: "Eloï, Eloï, lama sabachthani!"

Dat is vertaald: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?" (Markus 15:34)

Aan het kruis werd Jezus op een bepaalde manier door God in de steek gelaten, terwijl God de zonde bestrafte. Maar Jezus had een geheel zondeloos leven geleid.

Zelfs voor zijn grootste vijanden was hij onberispelijk. Waarom strafte God Hem dan?

En waarom laat Jezus dit gebeuren?

Onthoud dat Jezus zei dat Hij kwam 'om zijn ziel te geven als losprijs voor velen.'

(Markus 10:45)

De opmerkelijke waarheid is dat Jezus Zich opoffert om voor ons bestraft te worden.

Hij verdraagt de straf die onze zonden verdienen opdat we gered kunnen worden.

Het is niet alsof *God de Zoon* een onschuldige derde partij is, waar *God de Vader* op afgeeft.

Zoals de Bijbel elders stelt: 'Want in Hem heeft heel de volheid willen wonen.'

(Kolossenzen 1:19)

In andere woorden: Jezus was volledig God.

Als we naar het kruis kijken, zien we hoe God ons redt door Zichzelf op te offeren.

Denk nog eens aan de openbare galerie met uw levensgeschiedenis. Al uw gedachten, woorden en daden worden voor iedereen tentoongesteld.

Er is veel waarop we trots zouden mogen zijn, maar als we oprecht zijn, zijn er andere dingen die we verborgen willen houden, vooral in onze gedachten.

Sir Arthur Conan Doyle, de bedenker van Sherlock Holmes, stuurde ooit een bericht naar zijn twaalf meest respectabele kennissen, om te zien hoe ze zouden reageren.

De boodschap luide simpelweg: Vlucht. Alles is uitgekomen.

Binnen 24 uur hadden zes van deze respectabele mensen het land verlaten.

We hebben allemaal geheimen die we niet graag in de openbaarheid brengen, maar de Bijbel stelt dat alles wordt bijgehouden. Niet alleen de manier waarop we anderen behandelen, maar ook hoe we God behandelen.

Dit alles scheidt ons van God. Maar omdat Jezus onze zonden op Zich nam, onderging Hij plotseling de vreselijke ervaring op een bepaalde manier gescheiden te worden van Zijn Vader.

Daarom schreeuwde Jezus: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?'

toen Hij aan het kruis hing.

Jezus nam alle straf op Zich die wij door onze zonden, door alles op deze film verdienen.

Het is een verbazingwekkende waarheid.

Hij stierf in mijn plaats en kreeg de straf die voor mij bedoeld was.

Het gevolg van Jezus' uitzonderlijke zelfopoffering is dit: Jezus betaalde de prijs voor onze zonden om ons daarvan te vrijwaren.

Het is verbazingwekkend dat Jezus zo veel van mij hield om voor mij te sterven, voor mijn zonden, en voor die van iedereen die Hem vertrouwt. Alsof de gehele film wordt gewist. Als we een bewijs willen voor het feit dat we echt van onze zonden zijn verlost, dat Jezus' redding echt geslaagd was, denk dan terug aan wat Markus ons vertelt in verzen 37 en 38. 'En roepend met luide stem gaf Jezus de geest. Het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden.'

Met die woorden tekent Markus het exacte tijdstip van Jezus' dood op, maar dan schenkt hij aandacht aan iets dat tegelijkertijd in de tempel gebeurt, aan de andere kant van de stad. Hij wil dat we begrijpen dat de twee gebeurtenissen met elkaar verband houden. Toen Jezus stierf, scheurde het voorhangsel van tien meter, dat zo dik was als de hand van een man, van boven naar beneden. Het dikke voorhangsel hing in de tempel en scheidde de mensen van de plaats waar zoals men geloofde God woonde.

Het gordijn was een groot verboden-toegang-bord. Het liet duidelijk weten dat het onmogelijk was voor zondige mensen als u en ik in Gods aanwezigheid te mogen komen. Toen Jezus aan het kruis stierf, werd het voorhangsel door God plotseling in tweeën gerukt van boven naar beneden.

Het is alsof God zegt: 'Vanwege het kruis is de weg naar Mij nu open. Voor de zonde is dubbel en dwars betaald.'

Markus' beschrijving van Jezus' dood richt zich ook op de reacties van mensen die er getuige van waren. Ik vraag me af met wie jij je het meest identificeert.

Een groep van soldaten moet de terechtstelling uitvoeren. Dit is hoe zij op het kruis reageren: ze dobbelden om zijn kleren om te zien wie wat zou krijgen. (Markus 15:24) Voor deze soldaten zijn Jezus' kleren de nalatenschap van het kruis. Ze gaan helemaal op in hun werk en ze doen het heel goed. Maar daardoor, en met hun verlangen naar materiële zaken, missen ze wat er zich voor hun neus afspeelt.

Velen van ons leven ons leven, doen onze plicht, werken hard, betalen onze rekeningen. De dagelijkse drukte van onze levens maakt ons blind voor de ware betekenis van het kruis. Een andere groep die getuige is van de kruisiging zijn de religieuze leiders.

Markus vertelt ons dat ze Jezus onderling beschimpen: 'Anderen heeft Hij verlost, Zichzelf kan Hij niet verlossen. Laat de Christus, de Koning van Israël, nu van het kruis afkomen, opdat wij het zien en gaan geloven.' (Markus 15:31-32)

Deze religieuze leiders zijn ervan overtuigd dat ze de weg naar God al kennen, dat het kruis daar geen deel van uitmaakt. Voor hen is het kruis niets anders dan een teken van zwakte. Ze zien niet in dat als Jezus van het kruis zou komen, er nooit voor hun zonden betaald zou kunnen worden.

Degenen onder ons die zichzelf als spiritueel of religieus beschouwen, zijn vaak de aartsvijanden van het kruis. Omdat we onszelf zien als rechtvaardige en morele mensen gaan we alleen op onze voorwaarden met zonde om.

En dan is er Pontius Pilatus, de Romeinse gouverneur. Er staat een inscriptie boven aan het kruis. Er staat: De Koning van de Joden.

Markus maakt duidelijk dat Pilatus beseft dat Jezus onschuldig is. Hij biedt aan Jezus vrij te laten, maar de meute wil dat een man genaamd Barabbas vrijgelaten wordt.

Keer op keer komt Pilatus voor Jezus op. Uiteindelijk levert hij Jezus uit om te worden gekruisigd.

Waarom levert Pilatus een onschuldige man uit?

‘Pilatus nu wilde de menigte tevreden stellen en liet Barabbas voor hen los en nadat hij Hem gezeseld had, leverde hij Jezus over om gekruisigd te worden.’ (Markus 15:15)

Pilatus wil het volk behagen. Ook al weet hij dat Jezus onschuldig is, door het gejuich van de menigte verliest hij moed en geeft hij toe aan de kwade verlangens van anderen. Als hij tegenover een wereld staat die Jezus minacht, worden zijn goede intenties tenietgedaan door zijn lafheid.

Dat is iets waar veel van ons aan lijden. Het verlangen naar goedkeuring van anderen leidt tot gedrag waarvan we weten dat het fout is. Wat zouden mensen van mij vinden als ik Jezus ging vertrouwen?

Door ons deze verschillende reacties te tonen, is het alsof Markus wil zeggen: Oké, dit is hoe anderen reageerden op het gebeurde. Hoe zit het met u? Wat ziet u als u naar het kruis kijkt?

Zijn we te druk zoals de soldaten? Te eigengereid zoals de religieuze leiders?

Of te laf zoals Pilatus?

Maar ik heb een belangrijk iemand gemist. Want Markus noemt ook de reactie van een Romeinse centurion, een geharde soldaat met een hoge rang als officier. Zo beschrijft Markus het:

‘En de hoofdman over honderd die daarbij stond, tegenover Hem, en zag dat Hij zo roepend de geest gegeven had, zei: “Werkelijk, deze Mens was Gods Zoon!” (Markus 15:39)

Deze man had ongetwijfeld aan vele veldtochten deelgenomen en velen zien sterven, maar hij had nog nooit een man zo zien sterven.

De laatste mogelijkheid als we kijken naar deze gebeurtenissen bij het kruis is doen wat de centurion deed. We kunnen erkennen dat Jezus de waarheid sprak. Dat Hij inderdaad de Zoon van God is.

In het hartje van Londen staat de Old Bailey, het hart van de Britse rechtspraak. Daar staat een gouden beeld van Vrouwe Justitia. In haar ene hand de weegschaal der gerechtigheid en het zwaard des oordeels in de andere.

De boodschap is duidelijk. Als we schuldig bevonden worden, dan zal het zwaard des oordeels vallen.

Recht tegenover de Old Bailey langs de skyline van Londen, staat bovenop St. Paul’s Cathedral nog een gouden symbool. Het is een kruis. Het is een krachtige aanmaning dat ook al moet het zwaard van Gods oordeel vallen, het al gevallen is op Jezus Christus.

Dus wat doet u met uw zonden? Neemt u ze mee uw graf in en naar het oordeel dat komen gaat?

Of laat u ze door Jezus meenemen naar het kruis om gered te worden?

Volgens sommige getuigen speelde het orkest op het dek van de Titanic een hymne terwijl het schip zonk. De eerste zin in de hymne spreekt over redding, geen redding van de ijzige wateren van de oceaan, maar van een ergere vijand. Een redding van zonde en dood. Een redding die de scheiding opheft tussen zondige mensen en de liefdevolle God die hen schiep. Een redding die alleen mogelijk is door de dood van Gods enige Zoon.

De tekst van deze oude hymne is als volgt: ‘Dichter, mijn God, kom ik tot U. Ook al is het een kruis dat mij verheft.’

AFLEVERING 5

OPSTANDING

Verenigd worden met degenen die je lief zijn is een van de gelukkigste ervaringen op aarde. Het bekende gezicht, de kalmerende stem, de troostende omhelzing. Maar stel je voor hoe het zou zijn verenigd te worden met iemand die je dacht kwijt te zijn. Niet iemand die van baan is veranderd of is verhuisd, maar iemand die je dacht nooit meer te zien, nooit meer zou kunnen zien.

Als we denken aan vrienden en familie die we zijn verloren, is het een vreselijke gedachte dat ze weg zijn. Hoe hard we het ook proberen, geen medische of industriële vooruitgang weerhoudt de dood van de overwinning. Lichamen raken, net als die gebouwen, in verval en storten uiteindelijk ineen.

Slechts één Man in de geschiedenis heeft aangetoond absolute macht en autoriteit over de dood te hebben. Hij wist van tevoren precies hoe en wanneer Zijn eigen dood zou komen. En wat opmerkelijker is, is dat Hij herhaaldelijk beweerde uit de dood te zullen opstaan op de derde dag na Zijn dood.

‘En Hij begon hun te onderwijzen dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en na drie dagen opstaan.’ (Markus 8:31)

‘Hij zei tegen hen: “De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen van mensen nadat Hij gedood is, zal Hij op de derde dag opstaan.” (Markus 9:31)

‘Hij nam de twaalf bij Zich, en Hij begon hun te zeggen wat Hem overkomen zou.

“Wij gaan op naar Jeruzalem,” zei hij, “en de Zoon des mensen zal aan de overpriesters en de schriftgeleerden overgeleverd worden. en zij zullen Hem ter dood veroordelen en Hem aan de heidenen overleveren.

En zij zullen Hem bespotten en Hem geselen en Hem bespuwen en Hem doden; en op de derde dag zal Hij weer opstaan.” (Markus 10:32-34)

Er zit hier zoveel aan vast. Want als Jezus de waarheid sprak over Zijn latere opstanding uit de dood, dan is Hij te vertrouwen. Hij is geen leugenaar of idioot.

Het bewijst dat we Hem kunnen vertrouwen. Het bewijst ook dat er hoop bestaat in het aangezicht van de dood. Als Jezus echt uit de dood is opgestaan, kunnen wij dat ook.

Maar als Jezus het fout had, is het christendom gebaseerd op een leugen.

Dus hoe kunnen we zeker weten dat Jezus’ wankele bewering klopte?

Ten eerste moeten we weten of Jezus echt stierf.

Aan het eind van zijn verslag over de dood van Jezus richt Markus zich op drie vrouwen die hem zagen lijden en sterven. Ze zagen Hem niet alleen sterven, maar twee van hen zagen ook dat Hij werd begraven.

Markus vertelt ons: ‘En Maria Magdalena en Maria, de moeder van Joses, zagen waar Hij gelegd werd.’

(Markus 15:47)

Ze twijfelen er duidelijk geen moment aan dat de enige geschikte plek voor Jezus een tombe is.

Later lezen we dat ze specerijen hadden gekocht om Hem te gaan zalven. (Markus 16:1) Deze specerijen werden gebruikt om de doden te balsemen. Die specerijen zou je niet kopen tenzij je een lijk verwacht.

Maar niet alleen de vrouwen waren overtuigd van Jezus' dood.

'...en toen het al avond geworden was kwam Jozef van Arimathea, een aanzienlijk raadsheer, die zelf ook

het Koninkrijk van God verwachtte, en waagde het om bij Pilatus naar binnen te gaan en om het lichaam van Jezus te vragen. En Pilatus verwonderde zich erover dat Hij al gestorven was; Hij riep de centurion bij zich en vroeg of Hij allang gestorven was. Toen hij dit van de centurion vernomen had, schonk hij Jozef het lichaam.'

(Markus 15:42-45)

Een kruisiging eindigde gewoonlijk niet zo snel in de dood. Dus ondervraagt de Romeinse gouverneur, Pontius Pilatus, de centurion. Deze centurion bevestigt dat Jezus inderdaad al dood is.

De Romeinen beschikten over veel talenten, maar wat mensen doden betrof, waren ze experts.

Als een honderdman zei dat iemand dood was, was hij echt dood.

Gerustgesteld door de woorden van de centurion geeft Pilatus Jozef toestemming het lichaam van het kruis te halen.

'En deze kocht fijn linnen en nadat hij Hem van het kruis afgenomen had, wikkelde hij Hem in het linnen en legde Hem in een graf dat in een rots uitgehakt was; en hij wentelde een steen voor de ingang van het graf.' (Markus 15:46)

Als Jozef het lichaam van het kruis en vervolgens in een tombe legt die hij afsluit met een zware steen ziet en voelt hij niets dat erop wijst dat het lichaam iets anders is dan een lijk. Het is een overduidelijk bewijs dat Jezus dood was.

De discipelen dachten dat ze Jezus nooit meer levend zouden zien. Met andere woorden: Pontius Pilatus, de centurion, Jozef van Arimathea en de vrouwen waren ervan overtuigd dat Jezus was gestorven.

Het bewijs wijst overtuigend uit dat Jezus dood was.

De discipelen zouden Jezus nooit meer zien.

Maar het Evangelie van Markus houdt daar niet op. Hij doet verslag van wat er 36 uur na Jezus' dood gebeurt, heel vroeg op zondagmorgen.

'En toen de sabbat voorbijgegaan was, hadden Maria Magdalena, Maria, de moeder van Jakobus, en Salome specerijen gekocht om Hem te gaan zalven.

En heel vroeg op de eerste dag van de week, toen de zon opging, kwamen zij bij het graf en zij zeiden tegen elkaar: "Wie zal voor ons de steen van de ingang van het graf wegrollen?" (Markus 16:1-3)

Nu de joodse heilige dag voorbij was, keerden de vrouwen terug naar het graf waar ze 36 uur eerder hadden gezien hoe het lichaam werd begraven. Maar ze zouden tweemaal zwaar geschokt raken.

'En toen zij opkeken, zagen zij dat de steen weggerold was, wat hij was een heel groot.

En toen zij het graf ingegaan waren, zagen zij aan de rechterzijde een jongeman zitten, gekleed in een wit, lang gewaad, en zij waren ontdaan.' (Markus 16:4-5)

De eerste schok komt als ze zien dat de enorme, zware steen voor de ingang van het graf is weggerold.

Dan volgt de tweede schok, als ze de tombe ingaan. Jezus is nergens te zien.

In plaats daarvan zien ze een jongeman gekleed in een wit gewaad. Hij vertelt hun waarom Jezus er niet is.

“Wees niet ontgaan,” zei hij. “U zoekt Jezus de Nazarener, de Gekruisigde.

Hij is opgestaan! Hij is hier niet; zie de plaats waar ze Hem gelegd hadden.

Maar ga heen, zeg tegen Zijn discipelen, en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea;

“daar zult u Hem zien, zoals Hij u gezegd heeft.” (Markus 16:6-7)

Degene die ze dachten voor altijd kwijt te zijn, Degene die ze dachten nooit meer te zien, wachtte op hen in Galilea, waar ze Hem voor het eerst ontmoet hadden. Waar alles was begonnen.

Andere bijbelverslagen vertellen ons dat het minstens tien keer gebeurde dat Jezus na zijn dood aan Zijn discipelen verscheen.

We lezen ook dat meer dan vijfhonderd mensen Hem tegelijkertijd zagen.

En dit was geen geest of hallucinatie. Hij had een lichaam dat kon eten en drinken, dat kon praten en worden aangeraakt.

In de loop der jaren gingen veel discipelen vreugdevol de dood in vanwege hun geloof, eenvoudig omdat ze zonder enige twijfel geloofden dat Jezus inderdaad uit de dood was opgestaan. Ze hadden het met eigen ogen gezien en geen dreiging of marteling kon hen ertoe bewegen de waarheid te ontkennen.

Ze hadden zelf van dichtbij gezien dat Jezus de dood had overwonnen, dus de dood boezemde hun geen angst meer in en had geen macht meer over hen.

Maar Markus koestert geen illusies over deze extreme bewering. Hij verbloemt de strijd niet die het kost om te geloven wat er is gebeurd. Hij zegt zelfs het volgende:

‘En zij gingen haastig naar buiten en vluchtten bij het graf vandaan en zeiden tegen niemand iets, want zij waren bang.’ (Markus 16:8)

Al had Jezus hun herhaaldelijk verteld dat dit deel uitmaakte van het plan, ging het voor hen te ver het helemaal te vatten of te geloven.

En misschien is dat voor jou ook een strijd. De verleiding bestaat om al het bewijs te vergeten over wie Jezus is en wat Hij zei dat Hij zou doen.

Net als de vrouwen, kunnen we instinctief wegrennen van de opstanding en dan niemand iets vertellen.

Maar net zoals de dood niet het einde voor Jezus betekende, is het ook niet het einde voor ons.

Vergeet niet wat de jongeman in het graf zei. Hij vroeg de vrouwen aan de discipelen te vertellen: “Hij gaat u voor naar Galilea. Daar zult u Hem zien, zoals Hij u gezegd heeft.” (Markus 16:7)

Het zijn dus niet alleen de discipelen die de opgestane Jezus zullen zien. Jij zult Hem ook zien.

Handelingen 17 vers 31 vertelt ons: ‘Omdat Hij een dag vastgesteld heeft, waarop Hij de wereld rechtvaardig zal oordelen door een Man Die Hij daartoe aangesteld heeft. Daarvan heeft Hij aan allen het bewijs geleverd door Hem uit de doden te doen opstaan.’

Met andere woorden, er zal een dag des oordeels voor ons allemaal zijn. De opstanding geeft ons de garantie dat we op een dag allemaal lichamelijk uit de dood zullen opstaan. En Jezus zal op die dag recht spreken over ons.

De enige vraag is: zijn we er klaar voor om Hem te ontmoeten?

Eén die er zeker niet klaar voor was, was Petrus, de visser uit Galilea, die een van Jezus' trouwste discipelen was, degene die Markus begeleidde bij het schrijven van zijn Evangelie.

Petrus was de discipel die eerder kritiek op Jezus had omdat Hij Zijn eigen dood en opstanding voorspelde. Die in slaap was gevallen toen Jezus hem vroeg te waken.

Die tegen Jezus zei: 'Al moet ik

met U sterven, ik verloochen U niet', en vervolgens diezelfde avond ontkent dat hij Jezus kent. Niet een keer, maar drie keer.

We weten dat Petrus de vreselijke last van zijn zonde voelde.

Markus vertelt ons dat nadat hij Jezus voor de derde keer verloochende, Petrus zich herinnerde

dat Jezus tegen hem gezegd had: "Voordat de haan twee keer gekraaid zal hebben zult u mij driemaal verloochenen." Toen dat tot hem doordrong, begon hij te huilen.'

(Markus 14:72)

Petrus hilde omdat hij wist dat zijn zonde hem had ingehaald. En dat hij niets kon doen om het recht te zetten.

Maar denk aan de woorden van de man in de lege tombe nadat Jezus is opgestaan:

"Ga heen, zeg tegen Zijn discipelen en Petrus dat Hij u voorgaat naar Galilea.

Daar zult u Hem zien, zoals Hij u gezegd heeft."

(Markus 16:7)

Het is een prachtig detail.

Jezus stierf om voor de zonde te betalen en stond op uit de dood om te bewijzen dat de zonde echt is betaald, maar Hij wil dat Petrus weet dat ook hij er bij hoort. Als hij Jezus maar vertrouwt, worden al zijn zonden, elke verloochening, elk falen om naar behoren van God te houden volledig en voor altijd vergeven. De vrienden worden herenigd.

Een van de eerste begrafenissen die ik leidde, was die van een beroepsmuzikant die Stuart Spencer heette, die aan leukemie overleed toen hij achter in de 30 was. Ik zag hem drie dagen voor hij stierf en ik zal mijn laatste bezoek aan hem nooit vergeten.

Ik was emotioneel en zei zonder na te denken: 'Stuart, hoe is het om te sterven?'

Zijn antwoord zal ik ook nooit vergeten. Hij keek me kalm aan en zei: 'Rico, Christus is opgestaan. De opstanding is jou misschien dierbaar, maar ik sta over een paar dagen voor God. Heb je enig idee hoe kostbaar dat is voor mij?'

Want Stuart wist dat hij zondaar was, net als Petrus, jij en ik.

Maar hij wist ook zeker dat Christus was gestorven en opgestaan voor zondaars.

En daardoor wist hij wat hem na de dood te wachten stond... een echte, lichamelijke opstanding van zijn lichaam, een lichaam dat eet en drinkt, waarmee je kunt praten en dat je kunt aanraken.

Een lichaam dat nooit meer verdriet meemaakt, of lijden, ziekte of verval.

Hij wist ook Wie op hem wachtte, klaar om hem te verwelkomen.

Het bekende gezicht, de kalmerende stem, de troostende omhelzing.

Omdat de opstanding een zeker feit is, kon Stuart vol vreugde en kalmte Jezus vertrouwen in zijn eigen dood. Kun jij dat ook?

AFLEVERING 6

GENADE

Als God tegen je zou zeggen: 'Waarom zou ik je het eeuwige leven geven?', wat zou jij dan zeggen?

Ik ben een goed mens,
ik steel niet, ik lieg niet,
ik geef aan goede doelen, ik geef bloed,
ik ben geen moordenaar, ik ben geen verkrachter,
ik ben een spiritueel persoon,
ik probeer anderen te behandelen zoals ik zelf behandeld wil worden,
ik ben gedoopt, ik ga naar de kerk, naar het avondmaal,
ik lees de Bijbel...

...en daarom moet U me het eeuwige leven schenken.
De man over wie we in Markus hoofdstuk 10 lezen, was zo.
Hij is wat je een goed mens zou kunnen noemen.
Twee andere schrijvers in de Bijbel vertellen over hetzelfde voorval en samen met Markus geven ze een beeld van hoe die man was.
Mattheüs vertelt ons dat de man jong was, Lukas voegt als detail toe dat hij een leidinggevende was.
En in Markus wordt duidelijk dat hij rijk, moreel oprecht, spiritueel en heel religieus was.
Dus alles zit hem mee. Hij is jong, rijk en heeft macht.
En degenen die hem kennen, vinden hem een goed mens.
Hij werd vast zeer gerespecteerd. Hij is precies de persoon die velen van ons graag zouden zijn.
Maar hij is ook kwetsbaar.
Hij rent naar Jezus en valt op zijn knieën, wat in mijn optiek niet bepaald typerend is voor een rijk persoon, en stelt Jezus een vraag.
En het is de belangrijkste vraag die iemand kan stellen.
'En toen Hij naar buiten ging om op weg te gaan snelde er iemand naar Hem toe viel voor Hem op de knieën. En vroeg Hem: "Goede meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?" (Markus 10:17)

In plaats van *het eeuwige leven beërven* kun je ook zeggen: *het Koninkrijk van God binnengaan*; of: *een schat in de hemel hebben*, of: *gered worden*.
Al die zinnen worden in Markus gebruikt om hetzelfde aan te geven.
De overweldigende vreugde om vergeven te worden en door God zelf aanvaard te worden, om je voor altijd in Hem te verheugen, in dit leven en het leven dat volgt.
"Wat moet ik daarvoor doen?" vraagt de man. "Hoe kan ik goed genoeg zijn?"
Jezus antwoordt met een tegenvraag. "Waarom noemt u Mij goed?
Niemand is goed - behalve Een, namelijk God." (Markus 10:18)

Jezus schudt de man wakker. Hoe goed is goed genoeg voor God?
 We hebben de neiging onszelf in wezen goed te vinden, omdat we ons zelf gewoonlijk alleen vergelijken met andere mensen.
 Het is makkelijk jezelf geweldig te vinden als je jezelf ziet ten opzichte bepaalde mensen op tv, of mensen die we niet mogen.
 Maar Jezus zegt dat als je wilt weten wie het echt verdient goed genoemd te worden, wie het eeuwige leven echt verdient, je jezelf met God moet proberen te vergelijken. Alleen Hij is volmaakt rechtvaardig, wijs, volmaakt puur en volmaakt liefhebbend. Dan krijg je een idee van hoe goed je echt bent.
 Maar de man snapt het niet. Dus gaat Jezus verder.
 "U kent de geboden: u zult geen overspel plegen, u zult niet doden, u zult niet stelen, u zult geen vals getuigenis afleggen, u zult niemand benadelen, eer uw vader en uw moeder."
 "Meester, al deze dingen heb ik in acht genomen van mijn jeugd af." (Markus 10:19-20)
 Als God tegen hem zou zeggen: 'Waarom zou ik je het eeuwige leven geven?'
 Dan zou de man dit antwoord geven: Ik heb uw geboden in acht genomen vanaf mijn jeugd.
 Maar is dat wel zo?
 Jezus schudt de man nogmaals zachtaardig en liefhebbend wakker.
 Jezus keek hem aan en had hem lief.
 "Eén ding ontbreekt u: ga heen, verkoop alles wat u hebt, en geef het aan de armen. U zult een schat hebben in de hemel. Kom dan, en volg Mij." (Markus 10:21)
 Heeft de man echt alle geboden in acht genomen?
 Houdt hij zich aan wat Jezus het eerste, belangrijkste gebod noemt?
 God lief te hebben met heel je hart, ziel, verstand en kracht?
 Om te zien of hij God echt liefheeft, stelt Jezus de man op de proef: Geef je geld weg. Ik moet denken aan 'n beroemd verhaal.
 Een dief gaat naar een rijke man, richt zijn pistool op hem en zegt: 'Je geld of je leven.'
 Maar de rijke man zegt niets.
 Dus de dief roept luider: 'Ik meen het, je geld of je leven.'
 En de man zegt: 'Ik ben aan het nadenken.'
 Geld of leven. Je zou er niet over hoeven na te denken.
 Maar wat kiest de rijke man?
 'Maar hij werd treurig over dat woord en ging bedroefd weg, want hij had veel bezittingen.' (Markus 10:22)
 Geconfronteerd met de keuze tussen geld of het eeuwige leven, kiest deze man voor het geld.
 Het feit dat hij op dit punt van Jezus wegloopt, toont aan dat hoewel hij zichzelf een goed mens vindt, in werkelijkheid geld belangrijker voor hem is dan God.
 Het toont ook aan dat hij niet zag in welk gevaar hij zich bevond.
 Als het gebouw waarin je bent in brand staat, vul je niet eerst je zakken.
 Je leven is belangrijker.
 Ik vraag me af hoe het voor ons zou zijn.
 Wat zou je niet willen loslaten om het eeuwige leven te winnen dat Jezus biedt?
 Ons antwoord op die vraag laat zien hoe ver we van goed af staan en hoe ver we van God af staan.

'En terwijl Hij rondkeek, zei Jezus tegen Zijn discipelen: "Hoe moeilijk kunnen de rijken het Koninkrijk van God binnengaan!" De discipelen verbaasden zich over Zijn woorden. Hij zei weer: "Hoe moeilijk kunnen de rijken 't Koninkrijk Gods binnengaan! Het is gemakkelijker dat een kameel door het oog van een naald gaat dan dat een rijke het Koninkrijk van God binnengaat." (Markus 10:23-25)

Met andere woorden: het is onmogelijk.

De discipelen waren verbaasd, want men zag geld als een zegening van God.

Zij zagen het als een teken dat God tevreden over je was.

Maar Jezus zegt dat zelfs een moreel oprechte, diepgaand gelovige, politiek machtige, extreem rijke jongeman nooit genoeg goeds kan doen om in de hemel te komen.

Die goede daden zijn gebakken lucht. Waarom?

Omdat niets wat we doen of zijn, het feit kan veranderen dat we allemaal een ernstig hartprobleem

hebben dat ons van God scheidt.

Jezus legt uit in wat voor staat ons hart verkeert als Hij zegt: "Wat de mens uitkomt, dat verontreinigt de mens. Want van binnenuit, uit het hart van de mensen komen voort kwade overwegingen, alle overspel, onrecht, moord, diefstal, hebzucht, allerlei kwaadaardigheid, bedrog, losbandigheid, afgunst, lastering, hoogmoed, dwaasheid. Al deze slechte dingen komen van binnenuit en verontreinigen de mens." (Markus 7:20-23)

Zo zijn wij diep van binnen. Zo is ons hart.

Toen ik jong was, ging ik met het rugbyteam op reis en onderweg kreeg ik een vreselijke huidaandoening

waardoor mijn gezicht eruitzag als een pizza met kaas en tomaat.

Dus ik plakte pleisters op mijn gezicht om de lelijke plekken te bedekken die men vreselijk om te zien vond. De pleisters hielpen het feit te verdoezelen dat ik iets had, maar ze konden de ziekte natuurlijk niet genezen. Een arts moest een antibioticumkuur voorschrijven om de infectie in mijn bloedstroom te bezweren.

Zo zijn de dingen die we proberen te doen om goed genoeg te zijn net als de pleisters. Ze verdoezelen het feit dat we diep in ons hart een probleem hebben. Daardoor denken andere mensen dat we best goed zijn.

Misschien kunnen we onszelf voor de gek houden. Maar de dingen die we doen zijn totaal niet bij machte het probleem van onze zonde te genezen.

Elk antwoord dat begint met: God, U moet me het eeuwige leven schenken omdat ik...

Elk antwoord dat vertrouwen stelt in wie je bent en wat je hebt gedaan, haalt niets uit.

Laat ik opnieuw zo duidelijk mogelijk zeggen dat die dingen volgens Jezus je niets goeds brengen als het aankomt op het eeuwige leven beërven.

Als je daarop vertrouwt, stop daar dan mee, want je hebt het helemaal mis.

Niet dat het slechte dingen zijn. Het zijn goede dingen om te doen.

Maar ze worden slecht als we denken er het eeuwige leven mee te krijgen, als we ze gebruiken om ons te rechtvaardigen in de ogen van God.

De woorden van Jezus ontnermen de rijke jongeman al snel.

Hoe moreel of goed we ook denken te zijn, we gehoorzamen zelfs het eerste gebod niet, het belangrijkste gebod: Heb de Heer uw God lief met heel uw hart, ziel, verstand en kracht.

Net als bij de man, houdt ons hart meer van andere dingen, dat is wat ons scheidt van God.

De discipelen begrijpen meteen dat we ons allemaal in een wanhopige situatie bevinden.

Als een rijke man het Koninkrijk van God niet binnen kan gaan, wie dan wel?

'En zij stonden nog meer versteld en zeiden tegen elkaar: "Wie kan dan zalig worden?"

(Markus 10:26)

En het antwoord van Jezus is vernietigend.

'Maar Jezus keek hen aan en zei: "Bij de mensen is het onmogelijk..."

Met andere woorden: er zijn dingen die we nooit waard zijn, die we nooit kunnen verdienen en waarvoor we niet moeten proberen zelf te betalen.

Maar dat betekent niet dat we het niet als geschenk van God kunnen ontvangen.

Jezus gaat verder: "...Bij de mensen is het onmogelijk, maar niet bij God, want bij God zijn alle dingen mogelijk." (Markus 10:27)

Dus hoe erven we het eeuwige leven als we niets kunnen doen om het te verkrijgen?

Als de jongeman iets eerder was gekomen, had hij Jezus' antwoord op die vraag gehoord.

Vlak voor deze ontmoeting ontmoet Jezus mensen die het tegenovergestelde van deze rijke man zijn.

Waar hij materiële dingen heeft, hebben zij niets.

Waar hij wordt gerespecteerd, worden zij over het hoofd gezien.

Hij heeft macht, maar zij zijn zo zwak dat ze naar Jezus gedragen moeten worden.

En waar hij bedroefd wegloopt, klampen zij zich aan Jezus vast.

En ze brachten kinderen bij Hem, opdat Hij hen zou aanraken, maar de discipelen bestrafden degenen die hen bij Hem brachten.

Maar toen Jezus dat zag, nam Hij het hun zeer kwalijk en zei tegen hen:

"Laat de kinderen bij Mij komen en verhinder hen niet, want voor zulke mensen is het Koninkrijk van God. Voorwaar, Ik zeg u: wie het Koninkrijk van God niet ontvangt als een kind, zal het beslist niet binnengaan." En Hij omarmde hen en terwijl Hij de handen op hen legde zegende Hij hen.' (Markus 10:13-16)

Als Hij het over kinderen heeft, bedoelt Jezus niet dat we naïef of onnozel moeten zijn om het Koninkrijk van God te erven. En Hij heeft het hier niet over onschuld of reinheid.

Ik ben zelf kind geweest en onschuld is geen kwaliteit die ik met een klein kind associeer.

De kwaliteit van kleine kinderen die Jezus bedoelt, is hun afhankelijkheid.

Ze zijn afhankelijk van iemand die alles voor ze moet doen omdat ze weten dat ze niets zelf kunnen doen. Ze kunnen alleen hun armen in de lucht gooien en om hulp roepen.

Kleine kinderen proberen niet voor hun eten te betalen, voor hun slaapplek, of voor de liefde van hun ouders, omdat ze dat niet kunnen. Ze kunnen er niet voor betalen.

Ze zijn volledig afhankelijk, dus ontvangen alles als een geschenk.

Dit maakt de boodschap van Jezus zo anders dan die van andere religies. Andere religies zeggen dat als je bepaalde dingen doet of niet doet, God je zal aanvaarden.

Maar Jezus zegt dat dat niet waar is. Want het probleem van het menselijke hart is zo ernstig dat we alleen door God aanvaard kunnen worden als Hij Zijn hand naar ons uitsteekt en de prijs voor onze zonde Zelf betaalt, en ons vergeving schenkt, als geschenk.

Dat is wat er gebeurde toen Hij Jezus aan het kruis liet sterven voor ons.

We kunnen het niet verdienen en we zijn het niet waard. We verdienen juist het tegenovergestelde, de straf van God. En toch nam Jezus die straf voor ons op Zich, zodat allen die in Hem vertrouwen, vergeven zouden worden.

Als je het Koninkrijk van God binnen wilt gaan, zegt Jezus, als je de overweldigende ervaring van vreugde door vergeving wilt voelen en door God Zelf aanvaard, worden verwelkomd in de intimiteit van Zijn eigen familie, vrij om eeuwig ons in Hem te verheugen, in dit leven en het leven hierna, als je dat wilt, moet je het aanvaarden zoals een kind het zou aanvaarden.

Wetend dat je het niet kunt verdienen of het niet waard bent, ontvang het dan vreugdevol als een geschenk.

We kunnen alleen naar Hem toe gaan, niet met handen vol dingen die wij hebben gedaan, maar met lege handen, om te ontvangen wat God heeft gedaan.

'Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.' (2 Korinthe 5:21)

Met andere woorden: Jezus nam al onze zonden op Zich opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem.

Als God naar ons kijkt, als we ons vertrouwen in Jezus stellen, ziet Hij de volmaakte gehoorzaamheid, de volmaakte gerechtigheid van Zijn Zoon. En dat is genade.

God biedt ons een gerechtigheid die we niet waard zijn, niet kunnen verdienen en waarvoor we niet moeten proberen zelf te betalen. Die kun je alleen ontvangen.

Het is geen beloning, maar een geschenk, dat door God Zelf betaald is.

Als iemand die jou niet kent, je vertelt dat je waardevol bent, is dat misschien fijn, maar het gevoel blijft niet lang.

Als een echtgenoot of goede vriend die jou goed kent je vertelt hoe kostbaar je bent, betekent het alles voor je.

Maar als de Schepper van het heelal, die je hart door en door kent, je laat zien dat Hij voor je zou sterven, verandert dit alles.

Het laat zien dat hoewel we zondiger zijn dat we ooit beseften, we meer geliefd worden dan we ooit kunnen dromen.

We hoeven niet langer de schijn op te houden dat we heel wat zijn, want God kent ons hart, en houdt nog steeds van ons.

Het betekent ook dat we bevrijd zijn van de slavernij van het voortdurend zoeken naar eigenwaarde, in de gebruikelijke dingen: geld of macht, religie, carrière, mooi uiterlijk of goedkeuring van anderen.

De reden waarom we daarnaar kijken voor zelfwaardering is dat we die waardering van God niet aannemen.

Maar als je naar Jezus gaat, begrijp je hoe waardevol je voor God bent.

Als je naar het kruis kijkt, is het alsof Jezus zegt: 'Dit kostte het om dat geschenk voor je te verdienen.

Zo erg is je zonde. En zoveel houd Ik van je ondanks alles.'

We zijn zondiger dan we ooit hebben kunnen beseffen, maar geliefder dan we ooit hebben kunnen dromen.

En dat is het geschenk dat jouw Schepper je aanbiedt.

'Kom bij Mij met lege handen', zegt Jezus. 'Ik wil dat je iets ontvangt. Er is iets dat Ik je graag wil geven.'

AFLEVERING 1

Cursusdag

DE ZAAIER

Tot nu hebben we onderzocht wie Jezus is en waarom Hij kwam.

De vraag is nu: hoe we er op moeten reageren. Wat vraagt Jezus van ons?

In het begin van Markus' Evangelie gaat men naar Johannes de Doper om van zonden verlost te worden.

Ze gingen naar hem toe omdat ze wisten dat ze niet de mensen waren die ze wilden zijn, laat staan de mensen zoals God wilde dat ze waren. Maar Johannes vertelde hun dat een veel machtiger iemand na hem zou komen. Iemand die niet alleen hun zonden zou vergeven, maar hen zou vervullen met Gods Heilige Geest.

En we zien in Markus hoofdstuk 4 dat Jezus zegt: 'Als jullie tot Mij komen, zal het wonderbaarlijk en volkomen levensveranderend zijn. Maar daarvoor moeten jullie naar Me luisteren.'

In Markus hoofdstuk 4 vertelt Jezus een verhaal waarin Hij de buitengewone levensvanderende kracht van z'n woorden vergelijkt met kleine, kwetsbare zaadjes.

Dit is wat Jezus zegt: Net zoals zaden alleen groeien als je ze goed plant, zal het goede nieuws over Mij alleen je leven veranderen als je er goed naar luistert. 'Luister! Zie, een zaaier ging eropuit om te zaaien. En het gebeurde bij het zaaien dat het ene deel van het zaad langs de weg viel; en de vogels kwamen en aten het op.

En een ander deel viel op steenachtige grond waar het niet veel aarde had en het kwam meteen op doordat het geen diepte van aarde had.

Maar toen de zon opgegaan was, verschroeide het, en doordat het geen wortel had, verdorde het.

En een ander deel viel in de dorens, de dorens kwamen op en verstikten het, en het gaf geen vrucht.

En nog een ander deel viel in de goede aarde en het kwam op, gaf vrucht, En groeide. Het ene droeg dertig-, en het andere zestig-, en het andere honderdvoudig. En Hij zei tegen hen: "Wie oren heeft om te horen, laat hij horen." (Markus 4:3-9)

Ik weet niet of je het beseftte, maar je was figurant in dat verhaal.

Iedereen die het goede nieuws, 't evangelie over Jezus heeft gehoord, komt erin voor. Het is alsof Jezus je een spiegel voorhoudt, zodat je jezelf weerspiegeld ziet.

Want hoewel het verhaal de *gelijkenis van de zaaier* heet, is het niet hoofdzakelijk gericht op de zaaier of het zaad.

Jezus richt zich op de aarde. Want iedereen beschikt over andere aarde. Iedereen ontvangt het goede nieuws over Jezus anders.

Dat weten we omdat Jezus de gelijkenis uitlegt aan de discipelen nadat Hij hem heeft verteld.

En Hij wil dat we onszelf de vraag stellen: Hoe reageer ik op het Evangelie?

Wat voor soort aarde ben ik?

De eerste soort aarde in vers 4, de weg, is harde aarde. Het zaad valt erop en de vogels komen direct om het op te eten.

Jezus legt uit dat sommigen, als ze het goede nieuws over Jezus horen, net als dat harde pad zijn.

'En als zij het gehoord hebben, komt de satan meteen en neemt het Woord weg dat in hun hart gezaaid was.' (Markus 4:15)

De velden in het vroegere Israël waren lange, smalle stroken gescheiden door kleine paden. Door de jaren heen werden deze paden door voetsporen, hoeven en wielen zo hard als beton.

Dus als het zaad daar viel, kon het nooit diep de aarde in gaan. Het ketste af, het spatte weg en bleef aan de oppervlakte liggen. Het zaad werd voedsel voor de vogels.

Jezus zegt dat de vogels die het zaad oppikken, een beeld van satan zijn, die als doel heeft een goed begrip van het Evangelie te blokkeren en het liefst zo snel mogelijk.

Er is een bord vlakbij waar ik woon Met de tekst: 'Er zijn hier dieven actief. Wees geen slachtoffer. Bewaak uw waardevolle spullen.'

Dat is een soortgelijke waarschuwing als die van Jezus.

Satan is echt, waarschuwt Jezus. Hij is als een dief die niet je portemonnee wil rollen, maar het Evangelie uit je oren wil stelen.

En iets ergers is er niet dan te ontdekken dat je bent beroofd zonder het te weten.

Je beseft niet eens dat je iets mist maar merkt het pas veel later.

En dat gebeurt hier. Voordat het Evangelie zich in iemands geest nestelt, wordt het weggegrist. Dit kan de geharde scepticus zijn die meteen alles afwijst, wat tegen zijn eigen ideeën ingaat, of gewoon iemand die makkelijk afgeleid raakt.

Zodra de Bijbel is dichtgeslagen, zijn de woorden vergeten.

Maar de rest van de gelijkenis maakt duidelijk dat je geen slachtoffer hoeft te zijn.

De tweede soort aarde staat in vers 5, de steenachtige grond, waar geen diepte van aarde is.

'Degenen in wie op de steenachtige grond gezaaid wordt die horen het Woord en ontvangen het meteen met vreugde. Zij hebben geen wortel in zichzelf, zij zijn mensen van het ogenblik. Als er later verdrukking of vervolging komt omwille van het Woord, struikelen zij meteen.' (Markus 4:15-17)

In Israël heeft een deel van het land dunne aarde van 3 of 4 cm dik dat op kalksteen ligt. Als het zaad daarop valt, verhit de zon de aarde snel omdat de laag dun is en het zaad reageert daar direct op.

Dit lijkt op het eerste gezicht de beste soort aarde. De snelle groei is spectaculair.

Maar het vaste gesteente dat er 'n paar centimeter onder ligt zorgen ervoor dat de wortels nergens heen kunnen en de plant geen vocht krijgt. Daarom sterft hij snel.

Ik houd van boeken, maar heb de slechte gewoonte erin te beginnen en het vervolgens niet uit te lezen

maar met een nieuwe te beginnen.

Sommige mensen hebben hetzelfde met het Evangelie. Ze beginnen enthousiast.

Ze lijken echt opgetogen wanneer ze over Christus leren. Maar het eerste enthousiasme vervaagt. Vanwege hun interesse in Jezus, beginnen vrienden, familie en collega's hen buiten hun gesprekken te houden. Ze houden hen op afstand of erger. En dan beslist

de persoon dat het makkelijker is Jezus op te geven dan het met dit ongemak te moeten stellen. Het christelijke leven wordt terzijde geschoven.

Ze beseften niet goed wat het inhoudt om Hem te volgen, wat het kost om net als Jezus voor of tegen zaken te zijn. Hun verlangen Hem te kennen is ondiep en van korte duur en ze staan niet stevig genoeg in hun schoenen om af te maken waaraan ze zijn begonnen. De derde soort aarde staat in vers 7, en in deze aarde zitten dorens die verstikken wat de aarde voortbrengt.

Jezus legt het uit: 'En dit zijn zij bij wie in de dorens gezaaid wordt: zij horen het Woord, maar de zorgen van deze wereld en de verleiding van de rijkdom en de begeerten naar al het andere komen erbij en verstikken het Woord, en het wordt onvruchtbaar.' (Markus 4:18-19)

In eerste instantie lijkt de plant het goed te doen, maar hij kan niet op tegen de dorens die ernaast groeien.

Het is net het verhaal van de jongeman die zei: 'Schat, je moet weten dat ik van je houd, meer dan van wat ook in de wereld. Wil je met me trouwen? Ik weet dat ik niet rijk ben, ik heb geen groot huis of zo'n mooie auto als Jeffrey Brown, maar ik houd met heel mijn hart van je.'

En de jonge vrouw antwoordt: 'Ik houd ook van jou met heel m'n hart, maar vertel me eens wat meer over Jeffrey Brown.'

Dat geldt ook voor de derde soort mensen in de gelijkenis. Ergens laten ze hun verlangen naar andere dingen strijden met hun betrokkenheid bij Jezus. Hun harten raken verdeeld. Verlangen naar veiligheid, troost, goedkeuring, macht, geld, het verlangen naar een echtgenoot die hun idee over Jezus niet deelt.

Die verlangens en de zorgen die ermee gepaard gaan, worden sterker dan het verlangen naar Jezus.

Deze persoon ziet niet dat de veiligheid, de troost, de goedkeuring en de macht die voortkomen uit het kennen van Christus oneindig veel zwaarder wegen dan welke schat in de wereld ook.

Maar de vierde en laatste soort aarde staat in vers 8, de goede aarde die een grote oogst voortbrengt.

Jezus legt het uit: 'En dit zijn zij bij wie in de goede aarde gezaaid wordt: Zij horen het Woord en nemen het aan en dragen vrucht, de één dertig-, en de ander zestig-, en de ander honderdvoudig.' (Markus 4:20)

Zo'n opbrengst is buitengewoon. Zelfs met moderne landbouwmethodes kan men niet zo'n enorme oogst voortbrengen zoals Jezus beschrijft.

Hij wil dat we begrijpen dat er iets bovennatuurlijks gebeurt. Als het Evangelie wordt gehoord door iemand die het begrijpt en ernaar handelt, gebeurt er iets wonderbaarlijks, iets dat niet in menselijke termen is samen te vatten.

En het gebeurt als de persoon die het Evangelie hoort Jezus ziet zoals Hij is, begrijpt waarom Hij kwam

en wat het betekent Hem te volgen. Het gebeurt wanneer hij begrijpt dat Jezus de grootste schat ter wereld is.

Toen ik jonger was, ontving ik altijd een stripblad via de post. Het kwam altijd op dinsdag, vlak na het ontbijt, maar omdat ik naar school moest, kon ik het pas lezen als het pauze was.

En als dat moment aanbrak, rende ik naar buiten om een rustig plekje te zoeken.

Niets mocht me weerhouden van het lezen van mijn wekelijkse, favoriete stripblad. De omgeving was niet echt comfortabel, maar ik was volmaakt tevreden als ik mijn strip pakte.

Niets anders deed er meer toe. Waarom? Omdat ik mijn schat had. Meer wilde ik niet en had ik niet nodig.

Als Jezus het over de vierde soort aarde heeft in deze gelijkenis, heeft Hij het over iemand die het Evangelie over Jezus niet alleen hoort, maar het tot zijn schat maakt. Wanneer Jezus waardevoller voor je wordt dan wat ook in de wereld, weet je dat je Hem echt gehoord hebt.

Misschien zijn er delen van je hart die je ondoordringbaar of onbereikbaar acht.

Misschien zijn er problemen met je zelfbeeld, wordt er een strijd gevoerd tegen verslaving, vervreemding of misbruik.

Je kunt je gevangen voelen door duisternis binnen in je, dingen waarvan je denkt dat je ze niet kunt toegeven.

Laat deze gelijkenis je hoop geven. Ik ken een verhaal over een man die een kerkhof in Italië bezocht.

Hij zei dat hij een dikke marmeren plaat op een graf zag liggen. Maar honderd jaar daarvoor was door een breukje een eikel in het graf gevallen.

Door de jaren heen groeide de eikel uit tot hij uiteindelijk door 't oppervlak van het harde marmer was gedrongen en de enorme plaat in tweeën had gebroken. Terwijl de boom groeide, duwde hij het marmer opzij alsof het niets was. Er zat veel kracht in dat zaadje. Het had alleen de goede aarde nodig.

Het goede nieuws over Jezus, al lijkt het klein en zwak, heeft de kracht om door het menselijke hart te breken als we maar bereid zijn te luisteren en te handelen naar wat we horen.

Het Woord van God komt niet tot ons zodat we de juiste antwoorden op religieuze vragen kunnen geven. Het komt tot ons omdat God wil dat wij een relatie met Hem hebben.

Het Evangelie vertelt ons dat Jezus Christus voor al onze zonden aan het kruis heeft betaald zodat voor ons de weg openstaat God te kennen en ons in Hem te verheugen als we Hem maar vertrouwen.

Maar Jezus had de gelijkenis niet verteld als dat allemaal zo makkelijk was.

Je moet niet passief blijven.

Het is niet iets dat zomaar gebeurt, ongeacht of we nu wel of niet verkiezen te handelen naar wat we horen.

Jezus zegt in wezen: 'Ik kan je leven veranderen. Maar luister je wel?'

AFLEVERING 2

Cursusdag

JAKOBUS EN JOHANNES

Als God tegen je zou zeggen: 'Wat wil je dat Ik voor je doe?' Waar zou je dan om vragen? Wat zijn de dingen die voor jou het leven de moeite waard maken? Waar dagdroom je het meest over? Welke dingen zouden, als je ze zou moeten missen, je het gevoel geven dat je leven leeg en zinloos is?

In Markus hoofdstuk 10 zeggen twee discipelen – Jakobus en Johannes – tegen Jezus precies wat ze van Hem willen. En gegeven de omstandigheden waren hun woorden zeer ongepast.

Maar voordat Jakobus en Johannes vertellen wat zij van Jezus willen, zegt Jezus tegen hen wat Hij voor ze gaat doen.

'Wij gaan op naar Jeruzalem,' zei Hij, 'en de Zoon des mensen zal aan de overpriesters en de schriftgeleerden overgeleverd worden. Zij zullen Hem ter dood veroordelen en Hem aan de heidenen overleveren. Zij zullen Hem bespotten en Hem geselen en Hem bespuwen en Hem doden. Op de derde dag zal Hij opstaan.' (Markus 10:33-34)

En hoe reageren Jakobus en Johannes op het nieuws dat hun beste Vriend van de afgelopen drie jaar op het punt staat wreed te worden vermoord? Met verdriet? Met hebzucht!

'Toen kwamen Jakobus en Johannes naar Hem toe en zeiden "Meester, we willen dat U voor ons doet wat wij ook maar vragen."

"Wat wilt u dat Ik voor u doe?" vroeg Hij.

Ze antwoordden: "Dat wij mogen zitten de één aan Uw rechter- en de ander aan Uw linkerhand, in Uw heerlijkheid." (Markus 10:35-37)

Hoewel ze Jezus net Meester hebben genoemd, hebben ze duidelijk iets van Jezus' lessen nog niet begrepen.

Hij geeft moedwillig Zijn leven voor anderen. Zij daarentegen, blijven zich wanhopig aan hun leven vastklampen.

En dit is niet de eerste keer dat de discipelen blijf geven van verachtelijke, bekrompen hang naar eer.

In het Evangelie van Markus zegt Jezus drie keer tegen zijn discipelen dat Hij moet lijden, sterven en opstaan.

Het is ongelofelijk, dat bij twee gelegenheden de discipelen in hun reactie alleen denken aan hun eigen grootsheid. Ze willen macht en aanzien. Ze willen belangrijk zijn, status en erkenning hebben. Zoals velen van ons, willen ze winnen.

Maar Jezus wil iets anders voor hen. Iets oneindig veel beters.

'Maar Jezus zei tegen hen: U weet niet wat u vraagt. "Kunt u de drinkbeker drinken die Ik drink, en met de doop gedoopt worden waarmee Ik gedoopt word?" (Markus 10:38)

Wat Jezus hier bedoelt, is: Kunnen jullie wat Ik ga doen? Kun je sterven voor de zondaars? Kun je de barrière neerhalen die zondige mensen scheidt van hun Schepper, eens en voor altijd, zodat ze een oneindig bevredigende relatie met God kunnen hebben? En kun je weer tot leven gebracht worden om te bewijzen dat dood en zonde zijn overwonnen?

“Dat kunnen wij,” antwoordden ze. (Markus 10:39)

Maar dat kunnen ze natuurlijk niet.

Net als jij en ik moeten Jakobus en Johannes zelf gered worden van Gods terechte boosheid over zonde.

Zoals Jezus zei, weten ze niet waar ze om vragen.

Ze zijn blind voor het feit dat de vreugde om Jezus te volgen niet in status wordt gevonden. Het wordt gevonden in dienstbaarheid.

Als de andere discipelen ontdekken wat Jakobus en Johannes tegen Jezus hebben gezegd, lezen we dat ze het hun zeer kwalijk namen... en laten we eerlijk zijn, niet omdat ze het fout vonden dat Jakobus en Johannes om macht vroegen.

Maar omdat ze wilden dat zij het er eerst aan hadden gedacht.

Jezus riep hen bij Zich en zei tegen hen: “U weet dat zij die geacht worden leiders te zijn van de volken heerschappij over hen voeren, en dat hun groten gezag over hen uitoefenen.” (Markus 10:42)

Dat is de wereldse zienswijze, en die van Jakobus en Johannes.

We willen de macht grijpen zodat we over anderen kunnen heersen.

Maar luister nu hoe Jezus de dingen omdraait.

“Maar zo zal het onder u niet zijn. Wie onder u belangrijk wil worden, die moet uw dienaar zijn. En wie van u de eerste wil worden, moet slaaf van allen zijn.” (Markus 10:43-44)

Jezus zegt: ‘Wil je echt mijn discipel zijn, dan moet alles veranderen. Wil je echt de eerste in het Koninkrijk van God zijn, wil je echt winnen, wees dan bereid te dienen.’

Maar waarom zou iemand zijn status inleveren voor dienstbaarheid?

Hoe kunnen we loskomen van de dingen waar we zo aan vast zitten?

Jakobus, Johannes en de andere discipelen grijpen naar deze dingen omdat ze niet begrijpen dat Jezus hun al iets aanbiedt dat oneindig waardevoller is. Zichzelf.

‘De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen.’ (Markus 10:45)

Als Jezus ze gewoon had gegeven wat ze wilden, zou het hen toch niet tevreden hebben gesteld.

Macht, geld, prestatie, familie of vriendschap, of seks of spiritualiteit zijn nooit genoeg op zich. We willen altijd meer.

En daar is een reden voor. De diepste verlangens die we koesteren, die we zonder succes proberen te vervullen met al die andere dingen, kunnen alleen vervuld worden door de Schepper lief te hebben en te dienen. Zo heeft Hij ons geschapen.

We zoeken naar voldoening en bevrediging en vervulling op de verkeerde plaatsen en jagen deze dingen na in de hoop dat ze ons geven wat alleen God ons kan geven.

In de Bijbel wordt het afgoderij genoemd.

Iets wat God heeft gecreëerd tot een vervanging van God te maken. Iets goeds tot iets goddelijks te maken.

En de intiemste discipelen van Jezus doen het, zelfs wanneer Jezus hun net de grootste schat van het hele universum aanbood.

De schrijver C.S. Lewis zei eens: 'We zijn halfhartige wezens die rotzooien met drank en seks en ambitie terwijl ons oneindige vreugde wordt geboden als een onwetend kind dat moddertaarten in een krottenwijk maakt omdat hij geen idee heeft wat een vakantie aan zee is. We zijn te makkelijk tevredengesteld.'

Dat zijn Jakobus en Johannes. Dat zijn wij. Te makkelijk tevredengesteld. Als we het maar konden zien.

Maar Markus hoofdstuk 10 eindigt met echte hoop. Omdat daar in ironisch genoeg een blinde het perfect ziet.

'Toen Hij en Zijn discipelen en een grote menigte Jericho uitgingen, zat Bartimeüs... de blinde, aan de weg te bedelen. Toen hij hoorde dat het Jezus de Nazarener was, begon hij te roepen: "Jezus, Zoon van David, ontferm U over mij. " (Markus 10:46-47)

Bartimeüs verschilt op vele manieren van de discipelen. Behalve dat hij blind is, is hij een bedelaar wiens enige waardevolle bezit zijn mantel is.

Hij noemt Jezus niet Meester, maar Zoon van David, met andere woorden: Gods Koning in Gods wereld.

Dit is de enige keer in Markus dat iemand Jezus als zodanig aanduidt.

En in plaats van naar Jezus te gaan met de eis, dat Jezus doet wat hij vraagt, weet Bartimeüs dat hij niets verdient, niets te bieden heeft en hij roept eenvoudig om medelijden.

Velen bestraffen hem, opdat hij zwijgen zou, maar hij riep des te meer: "Zoon van David, ontferm U over mij." (Markus 10:48)

In tegenstelling tot de discipelen, die om hun status geven, is Bartimeüs bereid zich belachelijk te maken, zolang hij maar dicht bij Jezus kan zijn.

'Jezus stond stil en zei dat men hem roepen moest. "Heb goede moed, sta op. Hij roept u." En hij wierp zijn bovenkleed af, stond op en kwam bij Jezus.' (Markus 10:49-50.)

De mantel is het enige wat hij heeft aan materiële waarde.

Maar hij laat hem op de grond vallen omdat hij weet dat voor hem iets, of iemand staat van oneindig veel grotere waarde.

"Wat wilt u dat Ik voor u doen zal?" vraagt Jezus aan hem.

De blinde zei tegen Hem: "Rabboni, dat ik ziende mag worden." (Markus 10:51)

Voor Bartimeüs is Jezus meer dan een leraar. Hij gebruikt een woord dat oorspronkelijk Meester betekent.

'Meester,' zegt hij, 'ik wil ziende worden.'

En dat is ironisch genoeg precies het verzoek dat Jakobus en Johannes hadden moeten doen.

"Ga heen" zei Jezus, "uw geloof heeft u behouden." En meteen werd hij weer ziende en volgde Jezus op de weg.' (Markus 10:52)

Jakobus, Johannes en Bartimeüs krijgen precies dezelfde vraag van Jezus: Wat wil je dat Ik voor je zal doen?

En het is opvallend dat de discipelen door Jezus worden berispt om hun verzoek, maar Bartimeüs wordt genezen. Een woord dat letterlijk gered betekent.

Waarom reageert Jezus anders? Omdat de discipelen eisen dat Jezus doet wat ze van Hem vragen, terwijl Bartimeüs niet in de positie verkeert om eisen te stellen. Hij weet dat hij genade nodig heeft.

Hoewel Jakobus en Johannes dit niet zien, weet de blinde Bartimeüs dat de grootste schat van het hele universum vlak voor hem staat.

Hij weet dat het niet voor het grijpen ligt.

Hij kan alleen zijn hand openen, om genade smeken en Jezus volgen.

Dus hoe moeten wij op Jezus reageren?

Wat wil je dat Hij doet voor jou?

AFLEVERING 3

Cursusdag

HERODES

Je geweten negeren kan vreselijk zijn.

Een oud gezegde luidt: *We zijn de keuzes die we maken.*

Het geweten is een zeurkous. Het zegt ons lastige dingen te doen op een lastig moment, het geeft ons een ongemakkelijk gevoel en laat ons niet met rust.

Maar soms kan luisteren naar ons geweten, en dan bedoel ik het door God gegeven idee van goed en slecht, van invloed zijn op meer dan alleen ons lichaam.

Het is van invloed op 't uiteindelijke lot van onze ziel, omdat wij de keuzes zijn die we hebben gemaakt.

Markus, hoofdstuk 6, bevat een van de meest duistere momenten in de Bijbel.

Het doet verslag van het verhaal van koning Herodes Antipas, de machthebber van Galilea, die tragisch genoeg weigerde naar zijn geweten te luisteren, hoewel het een man zijn leven kostte, en het hem zijn eigen leven had kunnen kosten.

Wie ook bij deze tragedie is betrokken, is Johannes de Doper, een man die we aan het begin van Markus' Evangelie leren kennen.

Als een afgezonderd, eenzame figuur vertelt Johannes de Doper de mensen over Jezus en de redding die Hij biedt.

Hij roept op tot berouw, een woord dat inhoudt dat je de zonde de rug toekeert en je je op God richt.

En dat zijn precies de woorden die je in ernstige problemen kunnen brengen.

'Herodes liet Johannes gevangennemen en hem geboeid in de gevangenis zetten, vanwege Herodias, de vrouw van zijn broer Filippus, omdat hij haar getrouwd had.

Want Johannes had tegen Herodes gezegd: "Het is u niet geoorloofd "de vrouw van uw broer te hebben."

En Herodias had het op hem gemunt en wilde hem doden. Maar zij kon dat niet, want Herodes was bevreesd voor Johannes en hij beschermde hem omdat hij wist dat deze een rechtvaardig en heilig man was. En als hij hem aangehoord had, ondernam hij vele dingen, en hij luisterde graag naar hem.' (Markus 6:17-20)

Voor hij Herodias ontmoette, was Herodes al meer dan 20 jaar getrouwd. Maar tijdens zijn bezoek aan Rome werd hij verliefd op Herodias, de vrouw van zijn broer. Herodes deed haar een aanzoek en ze stemde toe haar man te verlaten mits Herodes ermee instemde zijn vrouw te verlaten.

Ze gingen samenwonen in Galilea.

En hoewel Johannes de Doper Herodes vertelt dat hij fout zit en we weten dat Herodes Johannes een *rechtvaardig en heilig man* vindt, negeert Herodes de waarschuwing en zijn eigen geweten.

Hij laat Johannes opsluiten, misschien deels om hem te beschermen tegen Herodias die Johannes dood wilde hebben vanwege wat hij had gezegd.

We lezen dat telkens wanneer Herodes Johannes hoorde, hij verward was.

Dit betekent niet dat hij verward was door Johannes leringen, want die waren duidelijk.

Het betekent dat Herodes' aan het denken gezet werd over zijn normen omdat Johannes had aangetoond dat Herodes tegen God rebelleerde. Toch, zo lezen we, *luisterde hij graag naar hem*.

Misschien ervaar je iets soortgelijks als je inziet dat je een leven leidt zonder een band met de liefdevolle Schepper die je gemaakt heeft.

Misschien luister je, net als Herodes naar Johannes, naar de woorden van Jezus en wil je blijven luisteren, ondanks de onrust die ze veroorzaken.

Dus Herodes bleef luisteren. Dit ging wekenlang door. De mensen in het paleis moeten gedacht hebben dat hun koning religieus was geworden.

Markus zegt dat Herodes bang was voor Johannes en hem zelfs beschermde.

Maar er was iets wat Herodes niet bereid was te doen.

Ja, hij wilde wel luisteren.

Ja, hij erkende dat Johannes een goed mens was.

Ja, hij was zelfs bereid Johannes te beschermen.

Maar Herodes stopte niet met zijn overspel. Hij bekeerde zich niet van iets waarvan hij wist dat het fout was. Of, zoals de Bijbel het zegt, hij toonde geen berouw.

Zoals we hebben gezien, is de juiste reactie als we inzien dat we tegen God ingaan, berouw hebben.

Je moet rechtsomkeert maken, je afkeren van je opstandigheid en naar God gaan voor vergeving en redding. Maar dat is precies wat Herodes niet doet.

Dan op een dag, op zijn verjaardag, geeft Herodes een feestje voor al zijn vrienden en collega's.

Het commentaar van Markus is opvallend: 'Toen was de geschikte dag aangebroken.' (Markus 6:21)

Zoals we zullen zien, is het een geschikt moment voor Herodes, maar ook voor Herodias.

De vraag is wie de kans zal grijpen en wie hem voorbij zal laten gaan.

'Toen hij op zijn verjaardag een maaltijd had aangericht voor zijn rijksgroten en de legeroversten en de voornaamsten van Galilea, kwam de dochter van deze Herodias binnen en danste. En zij behaagde Herodes en degenen die mee aanlagen.' (Markus 6:21-22)

Met andere woorden: de dochter van Herodias danst dusdanig dat de halfdronken gasten seksueel opgewonden raken.

Herodes, die met één zin zijn gasten wil imponeren, en laten wat voor gulle, machtige man hij is, zegt tegen het meisje: "Vraag van mij wat je maar wilt, en ik zal het je geven.'

En hij zwoer haar: 'Wat je ook van mij vraagt, ik zal het je geven, tot zelfs de helft van mijn koninkrijk.'

(Markus 6:22-23)

'En zij ging weg en zei tegen haar moeder: "Wat zal ik vragen?" (Markus 6:24)

Dit hoeft ze Herodias geen twee keer te vragen. Zij liep meteen haastig naar de koning toe en vroeg:

'Ik wil dat u mij ogenblikkelijk op een schotel het hoofd van Johannes de Doper geeft.'

Dit is het beslissende moment in het leven van Herodes. Hij bevindt zich opeens in een extreem gevaarlijke situatie.

We zijn de keuzen die we maken.

En deze keuze, op dit moment, heeft een diepgaand effect op wat Herodes zal worden.

Zal hij staan voor zaken waarvan hij weet dat ze goed zijn, of zal hij zijn geweten opnieuw laten zwijgen?

'De koning werd zeer bedroefd, maar wilde haar omwille van zijn eden en hen die mee aanlagen niet afwijzen. En de koning stuurde meteen een scherprechter en beval zijn hoofd te brengen.

Deze nu ging heen en onthoofdde hem in de gevangenis, en hij bracht zijn hoofd op een schotel.

Hij gaf het aan het meisje, en het meisje gaf het aan haar moeder.' (Markus 6:26-28)

Onder druk van vrienden, familie en collega's luisterde Herodes niet langer naar zijn geweten. Hij stond toe dat het hoofd dat hem waarschuwde, de tong die hem vertelde berouw te tonen om gered te worden, letterlijk werd afgesneden.

Hoezeer hij Johannes ook vreesde, hij vreesde zijn gasten meer.

Na alles wat er is gebeurd, vraag ik me af of zijn gasten hem echt meer respecteerden omdat hij zijn dronken eed hield en nodeloos een man afslachtte die hij voorheen had beschermd.

Maar hoeveel van ons zouden in zijn positie niet hetzelfde hebben gedaan?

Het blijft een feit dat veel mensen precies hetzelfde zouden doen.

Op het cruciale moment loochenen we waarvan we weten dat ze goed zijn om wat de familie zal denken, om wat collega's kunnen doen, of om wat vrienden zullen zeggen, of omdat we weten dat het inhoudt dat we geliefde gewoonten op moeten geven.

Het is niet niks als we bedenken wat we kwijt kunnen raken als we Jezus' woorden gehoorzamen.

Jezus Zelf wist uit eigen ervaring wat het was om te lijden, niet begrepen, uitgelachen te worden,

zelfs door Zijn eigen familie.

In Markus, hoofdstuk 3, lezen we dat Zijn familie 'erop uitging om Hem tegen te houden, want ze zeiden:

'Hij is buiten Zichzelf.'

Maar als zijn familie bij 't huis komt waar hij onderwijs geeft, zegt Jezus iets opmerkelijks.

En de menigte zat om Hem heen en ze zeiden tegen Hem: "Uw moeder en Uw broers daarbuiten zoeken U.' 'Wie is Mijn moeder, of wie zijn Mijn broers?' En terwijl Hij rondom Zich keek naar hen die om Hem heen zaten, zei Hij: 'Zie, Mijn moeder en Mijn broeders, want wie de wil van God doet, is Mijn broeder, Mijn zuster en Mijn moeder.'" (Markus 3:32-33)

Het kan zijn dat als je naar je geweten luistert, je bang bent wat het je zal kosten als je hetgene doet waarvan je weet dat het goed is.

Ik hoop dat de woorden van Jezus hier veel troost bieden. Hij herinnert ons eraan dat als we Zijn woorden serieus nemen, zelfs als je dierbaren denken dat je gek geworden bent, er een liefhebbende familie is van medevolgingen die elkaar steunt en aanmoedigt.

Degene die Gods wil doet, degene die Jezus volgt, is je broeder en zuster en moeder. Maar het gaat zelfs verder.

In Markus, hoofdstuk 10, doet Jezus deze geweldige belofte aan allen die in Hem vertrouwen.

‘En Jezus antwoordde: “Voorwaar, Ik zeg u: er is niemand die huis of broers of zusters of vader of moeder of vrouw of kinderen of akkers verlaten heeft omwille van Mij en om het Evangelie, of hij ontvangt honderdvoudig, nu in deze tijd (huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met vervolgingen) en in de wereld die komt, het eeuwige leven.” (Markus 10:29-30)

Ja, er zullen vervolgingen zijn.

Maar tegelijkertijd belooft Jezus buitengewone zegeningen en een buitengewone vreugde die veel zwaarder wegen dan het lijden dat ons staat te wachten.

Ik vraag me af of je de parallellen ziet die Markus wil schetsen tussen Johannes de Doper en Jezus.

Beiden predikten dezelfde boodschap, dat we ons moeten afkeren van opstand tegen God en de redding aanvaarden die Hij zo liefdevol schenkt.

Beiden werden beschermd door machtige mannen, Herodes en Pontius Pilatus, die allebei probeerden neutraal te blijven, maar het niet konden.

En zowel Johannes als Jezus vonden hierdoor een gewelddadige dood.

Er is natuurlijk nog een punt van vergelijking.

Waarom werden zowel Johannes als Jezus gedood?

Omdat in beide gevallen, toen Herodes en Pilatus zich onder druk gezet voelden door degenen om hen heen, ze niet naar hun geweten wilden luisteren.

Herodes wordt nog een keer in de Evangelieën genoemd.

Pontius Pilatus stuurt Jezus naar Herodes en in Lukas, hoofdstuk 23, doet Lukas hier verslag van.

De ontmoeting tussen Herodes en Jezus is tekenend, niet om wat er wordt gezegd, maar om wat er niet wordt gezegd.

Lukas vertelt ons: ‘En toen Herodes Jezus zag, werd hij erg blij, want hij had al lange tijd gewenst Hem te zien. Omdat hij veel over Hem gehoord had, hoopte hij een teken van Hem te zien. Hij ondervroeg Hem met veel woorden, maar Jezus antwoordde hem niets. (Lukas 23:8-9)

Weet je, er komt een moment, na herhaaldelijke weigering om berouw te tonen, dat daar helaas geen kans meer toe is.

Je kunt het makkelijk uitstellen, zeggen dat je geen tijd hebt, of denken dat je te veel te verliezen hebt,

of dat het ergens in de toekomst vast beter uitkomt.

Natuurlijk is het nooit makkelijk berouw te tonen. En geweten spreekt zelden gelegen.

Maar het verhaal van Herodes herinnert ons eraan dat er een prijs is als we weigeren naar Gods Woord te luisteren.

Het waarschuwt ons er ook voor dat we er later misschien geen kans meer voor krijgen.

Toen Herodes geen antwoord kreeg, bespotten hij en zijn soldaten Jezus door Hem een elegante mantel aan te doen en Hem terug te sturen naar Pilatus, die duidelijk genoot van de grap.

We lezen dat op die dag Pilatus en Herodes vrienden werden, daarvoor leefden zij in vijandschap (Lukas 23:12)

Het is tragisch dat Johannes de Doper zijn leven verloor.
Maar de tragedie van Herodes zelf is nog groter. Want toen hij zijn geweten suste,
raakte hij iets kwijt dat kostbaarder was dan 't leven zelf: de kans om zich af te keren
van zijn wandaden en terug te keren naar God, de kans om berouw te tonen.
Door het negeren Jezus' oproep, berouw te tonen en te geloven,
kunnen we de goedkeuring van anderen verdienen.
We kunnen er zelfs vrienden door krijgen.
Maar uiteindelijk levert het ons de afwijzing van Jezus op.

AFLEVERING 7

KOM EN STERF

Je ogen houden je soms op een grappige manier voor de gek. Wat zie je bijvoorbeeld als je naar deze afbeelding kijkt?

Er zijn hier twee vrouwen, een oude en een jonge vrouw. Niet iedereen ziet ze allebei. Als je ze niet kunt zien, kijk dan naar de kin van de oude vrouw hier, of de kin van de jonge vrouw hier.

Ook al zie je ze nog steeds niet, ze zijn er echt.

Geloof me, ik ben een christen. Maar wat heb je gezien toen je keek naar de afbeelding van Jezus in Markus' Evangelie?

Want op dezelfde manier zijn er, als we naar Jezus kijken, twee aspecten van Zijn identiteit, twee gezichten tegelijkertijd.

Je hebt het menselijke gezicht van Jezus, maar er is ook het goddelijke gezicht van Christus. En niet iedereen kan ze beide zien.

Sommigen van ons kunnen, net als de discipelen, jarenlang naar het gezicht van Jezus kijken en alleen de mens zien. Net als de discipelen in het Evangelie van Markus is het mogelijk veel tijd in Jezus' nabijheid door te brengen en toch volslagen blind te zijn voor het goddelijke gezicht van Christus.

Wat zagen de discipelen als ze naar Hem eken? Ze zagen een schijnbaar onopgeleide man die onderwijs gaf zoals niemand anders ooit had gedaan.

Ze zagen een man die ongeneeslijke ziekten genas. Een man die de natuur met één woord kon beheersen. Een man die de hand van een lijk pakte en het uit de dood liet opstaan.

Een man die het gezag bezat om zonde te vergeven.

Ze zagen Hem al die dingen doen. Ze vroegen zich in Markus, hoofdstuk 4, af: Wie is dit?

En toch zijn ze, ongelofelijk genoeg, nog steeds blind voor het antwoorden dat Jezus hun al die tijd gaf.

Wanneer we bij Markus, hoofdstuk 8, komen, raakt Jezus geërgerd.

Hij zegt: 'Begrijpt u het nog steeds niet? Hebt u nóg uw verharde hart?

U hebt ogen en u ziet niet? U hebt oren en u hoort niet?'

Als ze als directe getuigen van al die ontstellende gebeurtenissen nog niet zien wie Jezus is, is er dan nog wel hoop? Wie kan die blindheid genezen?

Alsof Hij die vraag wil beantwoorden, geeft Jezus een blinde man zijn zicht terug.

Maar deze genezing is uniek. Deze keer verloopt de genezing in fases.

'En Hij kwam in Bethsaïda en ze brachten een blinde bij Hem en smeekten Hem dat Hij hem aanraakte.

Toen Hij de hand van de blinde genomen had, leidde Hij hem het dorp uit.

En nadat Hij in zijn ogen gespuwd en de handen op hem gelegd had,

vroeg Hij hem of hij iets zag. En hij keek op en zei:

“Ik zie de mensen, want ik zie hen, als bomen, rondlopen.”

Daarna legde Hij de handen opnieuw op zijn ogen. En liet hem weer kijken.

En hij was hersteld

en zag allen heel duidelijk.’ (Markus 8:22-25)

Eerst raakt Jezus de blinde man aan maar hij kan slechts gedeeltelijk zien.

Dan raakt Jezus hem opnieuw aan en deze keer ziet hij alles heel helder.

Net als een optische illusie maakt het ons ervan bewust dat soms, zelfs als we denken dat we kunnen zien, we slechts een deel van de afbeelding kunnen zien.

Nu komen we bij een keerpunt in het Evangelie van Markus. Kunnen de discipelen eindelijk zien wie Jezus is?

‘En Jezus vertrok met Zijn discipelen naar de dorpen van Caesarea Filippi.

Onderweg vroeg Hij Zijn discipelen: “Wie zeggen de mensen dat Ik ben?”

En zij antwoordden: “Johannes de Doper, en anderen: Elia, en weer anderen: een van de profeten.”

“Maar u, wie zegt u dat Ik ben?” vroeg Hij.’ (Markus 8:27-29)

Jezus stelt hun hier plotseling een heel persoonlijke vraag en hier wordt het ook voor ons heel persoonlijk.

Kunnen we alleen het menselijke gezicht van Jezus zien of kunnen we ook ‘t goddelijke gezicht van Christus zien? Wie zeggen wij dat Jezus is? Onderwijzer? Genezer?

Verrichter van wonderen?

Petrus antwoordde: ‘U bent de Christus.’ (Markus 8:29)

Eindelijk ziet Petrus het. Of niet?

‘Hij gebod hun streng dat zij met niemand over Hem zouden spreken.’ (Markus 8:30)

Want Jezus weet dat de blindheid van de discipelen maar gedeeltelijk is genezen.

Hoewel ze kunnen zien wie Hij is, snappen ze niet waarom Hij is gekomen of wat het inhoudt Hem te volgen. Daarom begint Jezus hun direct meer over Zichzelf te onderwijzen.

Alsof Hij een start maakt met het genezen van hun gedeeltelijke blindheid.

‘En Hij begon hun te onderwijzen dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en na drie dagen opstaan. (Markus 8:31)

Daarom is Jezus gekomen. Hij kwam om te sterven en weer op te staan.

Jezus Zelf zegt dat Hij moet sterven. Hij weet dat alleen zo zondige mensen zoals jij en ik weer een relatie kunnen aangaan met onze liefdevolle Schepper.

Nu komen we bij het volgende keerpunt in het Evangelie van Markus.

Petrus heeft begrepen wie Jezus is, maar begrijpt hij waarom Hij kwam?

‘Petrus nam Hem apart en begon Hem te bestraffen.’ (Markus 8:32)

Nogmaals, dit wordt heel persoonlijk voor ons.

Kunnen we zien wie Jezus is en waarom Hij is gekomen? Begrijpen we hoe ernstig onze zonde is en hoezeer we gered moeten worden? Of roept het idee van Jezus’ dood bij ons, zoals bij Petrus, ontzetting en walging op?

Als we zijn zoals Petrus, heeft Jezus krachtige woorden voor ons op dit punt.

‘...terwijl Hij Zijn discipelen aankeek, bestrafte Hij Petrus en zei: “Ga weg achter Mij, satan. U bedenkt niet de dingen van God, maar die van de mensen.” (Markus 8:33)

Als we aan menselijke dingen denken, dan lijkt Jezus’ dood aan het kruis zinloos, tragisch en zwak.

Maar als je aan de dingen van God denkt, is er geen machtiger moment geweest in de hele menselijke geschiedenis.

Hoewel we alleen Zijn veroordeling verdienen, en hoewel Hij niemand van ons hoefde te redden, vernederde Jezus Zich in Zijn overweldigende liefde door naar de aarde te komen, een mens te worden en te lijden en sterven voor de mensen die hun hele leven tegen Hem rebelleerden.

Hij stierf voor zondaars, nam de straf op Zich die wij verdienen, zodat wij kunnen genieten van de relatie met God waarvoor we geschapen zijn, voor altijd.

Maar er is nog iets dat de discipelen moeten begrijpen voordat ze alles volledig kunnen bevatten.

Want het is niet genoeg om te begrijpen wie Jezus is.

Het is zelfs niet genoeg om te begrijpen waarom Hij kwam.

Net als de discipelen moeten we begrijpen wat het inhoudt om Hem te volgen.

Jezus zegt dat als we Zijn volgelingen zijn, we twee dingen zullen doen. We zullen onszelf verloochenen en ons kruis op ons nemen.

'Toen riep Hij de menigte met Zijn discipelen bij Zich en zei tegen hen: "Laat wie achter Mij wil komen "zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen." (Markus 8:34)

De onderzoeker Ernest Shackleton die mensen zocht om met hem mee te gaan op zijn ontdekkingsstocht naar de Zuidpool, plaatste naar verluidt een advertentie in de krant waarin eenvoudig stond: *Mannen gezocht voor gevaarlijke reis Laag loon, bittere kou, lange uren van volledige duisternis, veilige thuiskomst, twijfelachtige eer en erkenning in geval van succes.*

Iets daarvan zit in Jezus' oproep aan een ieder van ons.

De boodschap is: Kom en sterf.

Het kost heel veel om Hem te volgen. Het kan ons veel kosten op het gebied van relaties, carrières, gemak. Het kan ons zelfs op sommige plaatsen ons leven kosten.

Maar er is een cruciaal verschil tussen de oproep van Shackleton en die van Jezus.

Het verschil is dat als we reageren op de oproep van Jezus er geen twijfel bestaat over de uitkomst.

In het hele Evangelie van Markus laat Jezus Zijn ultieme macht en autoriteit over alles zien. Over zonde, ziekte, de natuur, zelfs over de dood.

Hij toonde keer op keer Zijn liefde, Zijn ontferming, Zijn genade, zelfs aan de meest gebroken, afgewezen mensen.

Als we Hem ons leven schenken, is dit niet een daad van zelfmoord. Het is juist totaal het tegenovergestelde.

Luister naar wat Jezus vervolgens zegt.

'...Want wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen. Wie zijn leven verliest omwille van Mij en om het Evangelie, zal het behouden.

Wat zal het een mens baten als hij heel de wereld wint en aan zijn ziel schade lijdt? Of wat zal een mens geven als losprijs voor zijn ziel? Want wie zich voor Mij en Mijn woorden schaamt in dit overspelig en zondig geslacht, voor hem zal de Mensenzoon Zich ook schamen wanneer Hij komt in de heerlijkheid van Zijn Vader, met de heilige engelen.' (Markus 8:35-38)

Want Jezus heeft niet alleen de ultieme autoriteit over zonde, ziekte, de natuur en de dood, Hij heeft ook de ultieme autoriteit over ons.

Als we proberen onszelf te redden door Jezus af te wijzen, verliezen we precies dat waar we ons zo wanhopig aan vastklampen.

Als we ons leven echt willen redden, moeten we het Jezus toevertrouwen.

En zoals we in het Evangelie van Markus hebben gezien, kunnen we dat, omdat we weten dat we Hem kunnen vertrouwen.

Een oprechte volgeling van Christus is iemand die duidelijk inziet wat het hem kost om Hem te volgen,

maar die dit toch vreugdevol doet in de wetenschap dat Jezus oneindig veel meer waard is. Zelfs meer dan vriendschap, familie of carrière. Zelfs meer dan het leven zelf. Wat wordt opgegeven, is niets vergeleken bij wat wordt gewonnen.

Direct hierna, in Markus hoofdstuk 9, zijn sommige discipelen getuige van iets dat opnieuw overweldigend aantoont dat je Jezus kunt vertrouwen, Hij is precies Degene wie Hij zegt te zijn.

‘En na zes dagen nam Jezus Petrus en Jakobus en Johannes met Zich mee en bracht hen apart op een hoge berg, alleen hen. En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd. Zijn kleren werden blinkend, zeer wit, zo wit als geen wolbewerker op aarde ze kan maken. En aan hen verscheen Elia met Mozes en zij spraken met Jezus.’ (Markus 9:2-4)

‘En er kwam een wolk, die hen overschaduwde, en uit de wolk kwam een stem, die zei: “Dit is Mijn geliefde Zoon, luister naar Hem!” (Markus 9:7)

Net zoals we zagen in het eerste hoofdstuk van Markus, vertelt God de Vader ons precies wie Jezus is: ‘Dit is Mijn geliefde Zoon.’

Maar Hij vertelt ons ook hoe we moeten reageren: ‘Luister naar Hem!’

Nu onze reis door het Evangelie van Markus ten einde loopt, blijven we met drie vragen zitten.

Wat zie je als je naar Jezus kijkt?

Is Hij een goed mens of is Hij de Christus, de Zoon van God?

Wat zie je als je naar Zijn dood kijkt? Was het gewoon een tragisch verlies van een jong leven, of is het een redding, een losprijs voor velen?

En tot slot: wat zie je als je aan Jezus’ oproep denkt? Is het een oproep om te sterven?

Of kun je inzien dat vanwege Zijn dood en opstanding Hij je oproept om te sterven én te leven?